

AKAİDİN TEMELLERİ

FOUNDATIONS OF BELIEFS

Ömer Necâî

Öz

Akâid, *akîde* kelimesinin çoğulu olup genel anlamda inançlar demektir. Özel anlamıyla *akâid* ilmi, İslâm'ın altı inanç esasını detayları ile konu edinen ilmin adıdır ve İslâmî ilimlerin en önemlisidir. İmân etmek ebedî mutluluğun anahtarıdır. İmân dairesinin dışına çıkmak da ebedî hüsrâna sebeptir. İnsanın sonsuz hayatını ilgilendiren konuların asıllarını içeren *akâid ilmi*, imân etmenin şartlarını ortaya koyar. İnsan için bütün ilimlerden daha önemli olan akâid ilmî konusunda gerekli ve yeterli bilgisi olmayanların, yanlış inançlar taşıdıkları, kendilerine empoze edilen yanlış inançları doğru gibi algıladıkları, bu şekilde toplumun en önemli moral unsuru olan inanç temellerinin çökme tehlikesi ile karşı karşıya kaldığı âşikârdır. İmanın altı esâsının kaynağı Kur'ân-ı Kerîm ve hadîs-i şeriflerdir. Bu nedenle, imânın altı esâsının bu kaynaklar esas alınarak kısa ve özlü bir şekilde hazırlanması, toplumda oluşması muhtemel inanç boşluğunun doldurulmasına katkı sağlayacağı âşikârdır. Bu çalışmamızda imânın altı esâsı, âyât-ı celîlelerin ışığında ele alınmıştır ve bu esâslardan sapmanın, Kurân-ı Kerîm'den sapmakla eşdeğer olduğu vurgulanmaya çalışılmıştır.

Anahtar Kelimeler: İslâm, İmân, Kur'ân-ı Kerîm, Muhammed (s.a.v).

Abstract

Akâid is the plural of the word *akîde* and generally means beliefs. *Akâid science* in a special sense is the name of the science that details the six beliefs of Islam and is the most important of Islamic sciences. Believing is the key to eternal happiness. Going out of the circle of faith also causes eternal frustration. *Akaid science*, which contains the originals of the subjects concerning the eternal life of man, sets forth the conditions of faith. It is evident that those who do not have the necessary and sufficient knowledge of *akaid science*, which are more important for human beings than all sciences, carry false beliefs, perceive false beliefs imposed on them as true, and that the foundations of belief, which is the most important moral element of society, face the danger of collapse. The source of the six essences of imân are the Holy Qur'an and the honorable hadiths. Therefore, it is obvious that the six essences of faith are prepared in a short and concise manner on the basis of these sources and will contribute to the filling of the belief gap that may occur in society. In this study, six essays of iman are discussed in the light of verses and it is emphasized that deviation from these essays is equivalent to deviating from the Quran.

Keywords: Islam, Belief, Holy Quran, Muhammad (p.b.u.h).

1. GİRİŞ

Akâid ilmi asıldır, diğer ilimler onun fer'i mesabesindedir. Akâid, fikhül ekberdir. Allahü Teâlâ, ancak doğru bir itikad ile bilinir, bulunur. O'nun (c.c.) rızâsı ancak, doğru bir itikad ile celbedilir. İslâm'a giriş kapısı olan, 'Lailahe illellah, Muhammedürresulullah' kelime-i tayyibesi akâidin de temelidir. Tek gerçek olan İslâm Akaid'i, Kur'an'ı Kerîm ve hadîs-i şeriflere dayanmaktadır. Başka bir ifâde ile vahye dayanmaktadır. İnsanların kendi zekâlarının mahsûlü değildir. Bütün peygamberlerin gönderiliş amacı, tevhiidi, yani gerçek Allah (c.c.) inancını insanlara bildirmektir. Onları, yanlış inançlardan beri kılmak, Rablerine karşı edeb sâhibi yapmak, yegâne mâbud olan Allahü Zülcelâl vel Kemâl Hazretleri'ni bütün noksan sıfatlardan tenzîh edip, kemâl sıfatları ile bilmelerini bulmalarını sağlamaktır.

Bu gün için dinleri üç kısma ayırabiliriz;

- 1) Hak Din (İslâm).
- 2) Asılları bakımından Hak olup, sonradan bozulmuş, değiştirilmiş, tahrif edilmiş, ilâhi niteliklerini kaybetmiş dinler (Yahudilik, Hristiyanlık.....).
- 3) Batıl Dinler, asılları bakımından ilâhî olmayıp, insanlar tarafından ortaya konmuş inançlar (ateşe, yıldızlara, putlara tapınların inançları ...).

Îmân, lügatte, bir şeye inanıp onu doğrulamak demektir. Dînî literetürde ise, 'Allah'ın (c.c.) Dînini kalb ile kabul edip, Peygamber Efendimiz'in (a.s.) bildirdiği şeyleri kesin bir itikad ile doğrulamak' demektir. Küfr, kelimesi de lügatta bir şeyi örtmek, gizlemek demektir. Akâid ilminde ise Hak ve hakikatı gizleyenlere, Allahu Teâlâ'yı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve peygamberlerin getirdiklerini inkâr edenlere, küfredenler yani kâfirler denir.

İslâm, lügatte, teslim olmak, itaat etmek anlamında, literatürde ise 'Allah'a (c.c.) ve o'nun Peygamberi Hz. Muhammed Mustafa'ya (a.s.) itaat edip, onun bildirdiği şeyleri kalb ile kabul etmek, dil ile söylemek ve o'nun (a.s.) her hareketini, davranışını, sözünü güzel görmek, kendisi için rehber bilmektir. Kur'an-ı Kerîm, istsnasız bütün insanlığı, kendisine ve Rasûlullah'a (a.s.) inanmaya ve o'na (a.s.) tabi olmaya çağırmakta, inkâr edenlere meydan okumaktadır.

“Hiç şüphe yok ki Kur'an'ı biz indirdik. Ve muhakkak onu biz koruyacağız” (Hicr, 15/9).

“Eğer Kulunuz'a indirdiğimiz Kur'an'dan şüphe ediyorsanız, siz de o'nun benzeri bir sûre getirin! Allah'tan başka şahitlerinizi de getirin! Eğer samîmi iseniz! Bunu yapamazsınız ki asla yapamayacaksınız. O halde kâfirler için hazırlanan ve yakıtı insanlarla taşlar olan ateşten sakının!” (Bakara, 2/23-24).

“Meryem oğlu İsa da, 'ey İsrail oğulları, ben size Allah'ın elçisiyim. Benden önce gelen Tevrât'ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmed adında bir peygamberi müjdeleyici olarak geldim' demişti. Fakat İsa'nın müjdelediği elçi apaçık delillerle gelince, 'Bu apaçık bir büyüdür' dediler” (Saf, 61/6).

“De ki, 'Eğer Allah'ı seviyorsanız hemen bana uyun ki Allah da sizi sevsin” (Ali İmran, 3/31).

“Ve biz seni başka değil ancak *Âlemlere Rahmet* olarak göndermişizdir” (Enbiya, 21/107).

“Kur’an, bütün âlemler için uyarıcı bir zikirdir” (Kalem, 68/52).

“Şüphesiz Allah ve Melekleri, o Nebî’ye, salât ve selâm ederler. Ey iman edenler! O halde siz de o’na, salât ve selâm ediniz!” (Ahzab, 33/56).

“Bugün sizin için dininizi kemâle erdirdim ve üzerinizdeki nîmetimi tamamladım, size din olarak İslâm’a râzı oldum” (Maide, 5/3).

“Her kim İslâm’dan başka bir din ararsa bilsin ki o din kendisinden asla kabul edilmeyecektir. Âhirette de o kimse, zarar çekenlerden olacaktır” (Ali İmran, 3/85).

“O, odur ki Peygamberini hidâyet ve Hak Din’le gönderdi. Tâ ki o’nu bütün dinlere üstün kılsın” (Fetih, 48/ 28).

“Sana Kur’an’ı indirdik. Tâ ki insanlara kendilerine indirilen emri ve nehyi anlatsın ve tâ ki tefekkür etsinler” (Nahl, 16/44).

"Dinini her dinin üstüne çıkarmak için Peygamberini hidâyet ve Hak Din’le gönderen odur. İsterse müşrikler hoşlanmasınlar" (Saf, 61/9).

"Ey iman edenler! Düşmanlarımı ve düşmanlarınızı dostlar edinmeyin. Siz onlara sevgi gösteriyorsunuz. Halbu ki onlar Hak’tan size geleni inkâr ettiler" (Mümtehine, 60/1).

“Şüphesiz ki Allahü indinde din, İslâm dinidir. Kendilerine kitap verilenler ancak hakikati bildikten sonra, hased ve ihtirasları yüzünden ihtilâfa düştüler. Kim Allah’ın âyetlerini inkâr ederse şüphe yok ki Allah tez hesap görücüdür” (Ali İmran, 3/19).

İslâm Akâidi’nin temelleri altıdır:

- 1) Allah’a (c.c.) inanmak
- 2) Allah’ın (c.c.) meleklerine inanmak
- 3) Allah’ın (c.c.) kitaplarına inanmak
- 4) Allah’ın (c.c.) peygamberlerine inanmak
- 5) Âhîret gününe inanmak
- 6) Kadere inanmak

Bunlar doğrulanmadıkça îmân gerçekleşemez.

Bu inanç sistemi bir bütündür. Birine inanmamak hepsine inanmamak demektir. Pek çok âyet-i celîlede ve hadis-i şerifte, temel esasları ifade buyurulan bu inanç, İslâm’ın üç temel ilmi olan “Akâid, Fıkıh, Ahlâk” ilimlerinin birinci ve en önemlisine konu olmuştur.

Akâid ilmi, diğer ilimlerden farklı olarak imanı ve iman dairesinin dışını belirler. İman etmek nasıl olur, iman dairesinin dışına çıkmak nasıl olur, nifak nedir, küfür nedir, Allahü Teâlâ’ya inanan bir insanda bulunması gereken vasıflar nelerdir, cennetlikler kimlerdir, cehennemlikler kimlerdir, hangi haller insanı küfre düşürür, hangi haller ile kişi mümin olur? Bunlar ve bunlar gibi dinin esasını teşkil eden pek çok konu asırlar boyu, Rasûlullah (a.s.), sahabeyi

kirâm (r.a.), binlerce İslâm âlimi tarafından işlenmiş, binlerce cilt eser yazılmış, konular, üzerlerinde hiçbir tartışmaya mahal bırakmayacak şekilde sabitleşmiş, “Akaid İlmi” adıyla ilimler içinde, insan için en önemlisi olan, dünyada huzur ve saadetin, âhirette cehennem azabından kurtuluşun yollarını gösteren pek yüce bir ilmi saha ortaya çıkmıştır. Bu sahada İmam Maturidî, İmam Eşârî gibi zirve insanlar yetişmiştir. Adı geçen akâid ilminin dayanağı Allahü Teala’nın Kelâmı Kur’an-ı Kerim ve o’nun Resûlu Hz. Muhammed Mustafa Aleyhisselâm’ın hadis-i şerifleridir. Gerçek inanç sistemi budur. Vahye dayanmaktadır. Bu inanca yani İslâm Akîdesi’ne muhalif olan inançlar ise kutsal kitapları elleriyle tahrif edenlerin kendi nefis ve akıllarından kopup gelen düşüncelerdir veya bir kutsal kitaba atıf yapılmadan ortaya atılan felsefî nazariyelerdir.

"Rabbinin yoluna, hikmetle ve güzel öğütle davet et, onlarla en güzel şekilde mücâdele yap!" (Nahl, 16/125), emr-i celîli gereğince, Rasûlullah (a.s.), İslamı, bütün insanlığa tebliğ etmiş, onları Allahu Teâlâ indinde tek makbûl din olan İslâm’a dâvet etmiştir.

"Din hususunda, Yahudiler ve Hristiyanlar seninle mücadele ederlerse de ki, ‘ben bana tabi olanlarla birlikte kendimi Allah’a teslim etmişimdir. Kitap verilenlere ve arabin müşriklerine de ki, ‘siz İslâm’ı kabul ettiniz mi?’ Eğer Müslümân olurlarsa, dalâletten çıkmış, hidâyete ermişlerdir. Eğer İslâm’dan yüz çevirirlerse sana gereken ancak risâleti tebliğdir. Allah, kullarının tasdik ve tekzibini görücüdür" (Ali İmran, 3/20).

2. ALLAH'A (C.C.) İMÂN

Allahü Teâlâ, kendisini son kitabı olan Kur'ânı Kerim'de vasfetmiş, mübârek isimlerini ve sıfatlarını beyan ederek, 99 esmâ-yı ilâhî ile kendisini isimlendirmiştir. Neticede herkesin kendi tasarladığı, belirli özellikler atfettiği bir ilâha inanmak yerine, özellikleri, sıfatları, isimleri Kur'ânı Kerîm ile sâbit olan, eşi ve benzeri olmayan Hâlık-ı Zülcelâle iman etmek kurtuluş için şart olmuştur. Bu sıfatları ve isimleri taşımayan, bunlara az bile olsa muhalif olan bir ilâh inancı kabul edilmemiş, bu inanç sahiplerinin küfür içinde olduğu, ebedî azâba dücâr olacağı beyân buyurulmuştur.

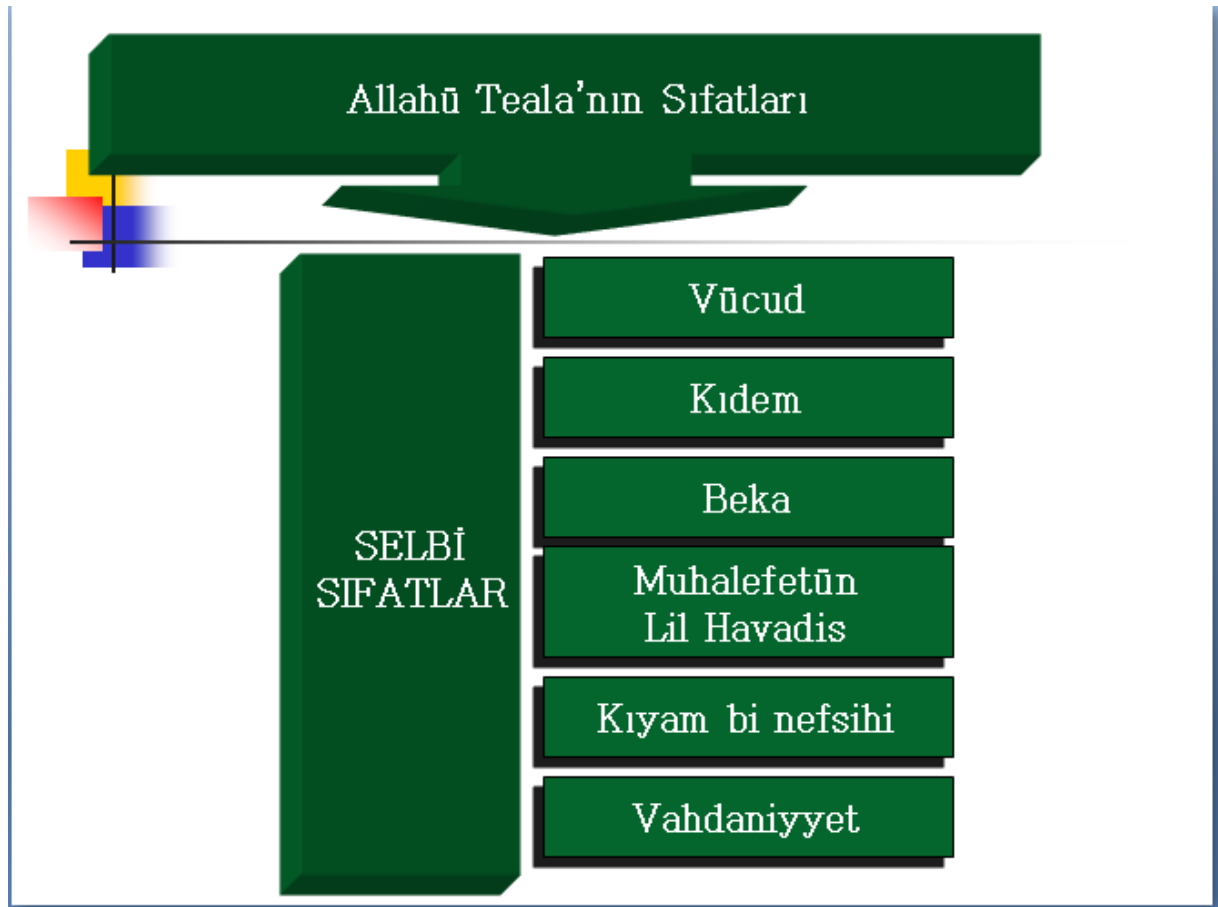
Allahü Teâlâ'nın selbî ve sübûtî sıfatları vardır. Selbî sıfatlar, Allahü Teâlâ hakkında imkânsız olan hususları bildirerek onları red eden, onları Zât-ı Azımüşşân'dan selb eden sıfatlardır. Subutî Sıfatlar; Allahü Teâlâ'nın kemâl sıfatlarıdır. Hayat, İlim, İrâde, Kudret, Semi, Basar, Kelâm, Tekvîn, o Zât-ı Azımüşşân'ın kemâl sıfatlarıdır.

Ehl-i sünnet âlimleri, bu sıfatları insan aklının ulaşabileceği en son boyutta, çok detaylı olarak ele almış, izah etmiş, yüzlerce cilt eser yazmışlardır.

2.1. Selbî Sıfatlar;

Selbî sıfatlar, vücud, kıdem, bekâ, muhalefetün lihavadis, kıyambinefsihi ve vahdaniyyettir.

Şekil 1: Selbî sıfatlar

2.1.1. Vücûd

Vücûd, Allahü Teâlâ'nın varlığı demektir. Yüce Rabbimiz olmasaydı hiçbir şey olmazdı. Kâinatta var olan her şey, her atom, her elektron, maddi ve manevi her varlık, o Zat-ı Azımüşşân'ın varlığına bir delildir. Hiçbir şeyin kendiliğinden, yokluktan varlığa gelmesi mümkün değildir. Her şeyi yoktan vareden, sonra da yokedecek olan o'dur (c.c.). Kâinatın her zerresinde, insanın yaratılışında ve Kur'an-ı Kerîm'de, Allah'ın (c.c.) varlığına ve birliğine dair sonsuz deliller vardır.

“Şüphesiz göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün arka arkaya gelişinde, insana yararlı şeyleri denizlerde götürüp getiren gemilerde, Allah'ın gökten yağmur indirerek ölümünden sonra yeri diriltmesinde, o arzda her türlü canlıyı yaymasında, rüzgârları her taraftan estirmesinde yer ile gök arasında Allah'ın emrine tabi bulutlarda akıl ve düşünce sahibi olan bir topluluk için elbette ki Allah'ın kudret ve yüceliğine delalet eden bir çok alâmetler vardır” (Bakara, 2/164).

“Şüphe yok ki, göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün değişmesinde, akıl sahipleri için büyük işâretler vardır” (Ali İmran, 3/190).

“Hiç gökleri ve yeri yaratan Allah'ın birliğinden şüphe edilir mi?” (İbrâhim, 14/10).

2.1.2. Kıdem

O'nun (c.c.) varlığının başlangıcı yoktur. Ondan önce yokluk geçmemiştir. O'nun ezeli varlığı ile beraber hiçbirşey yoktu. Yalnız O (c.c.) vardı. Kullar tarafından bilinmekliği murad etti. Bu âlemi yarattı. Bu âlemler sonradan yaratılmışlardır, yani hadistirler, kadîm sıfatını taşıyamazlar. Kadîm yani ezeli olmak, evveli olmamak sıfatı yalnız o'na (c.c.) mahsustur. O Zât-ı Azımüşşân, her şeyin başlangıcı, âlemin yaratıcısı, yoktan var edicisi, mübdii, muhdisidir.

2.1.3. Bekâ

Ebediyyet, sonu bulunmamak demektir. O Azımüşşân ebedîdir, bâkîdir. Bekâ sıfatı ile sıfatlanmıştır. O'nun (c.c.) varlığının sonu yoktur. Bütün varlıklar fanidir, son bulucudur, yok olucudur. O (c.c.) bâkîdir.

“O, Evveldir, Âhirdir, Zâhirdir, Bâtındır” (Hadîd, 57/3).

2.1.4. Muhalefetün Lil Havâdis

O (c.c.), Yaratılmış olan canlı, cansız hiçbir şeye, hiçbir yönden benzemez. O (c.c.), bilinmez, anlaşılamaz. Görülebilen, anlaşılabilen, şuhûd ve mükâşefe yolu ile belli olan her şey O (c.c.) değildir. O (c.c.), ötelerin ötesi, verâların verâsıdır. Hatırlara gelen herşeyden mutlak şekilde başkadır.

“Allah gibi hiçbir şey yoktur” (Şura, 42/11).

“Allah, insanların bilgilerine sığmaz” (Taha, 20/110).

2.1.5. Kıyam Binefsihi

O'nun (c.c.) varlığı kendindendir. Hiçbir şey için hiçbir şeye muhtaç değildir. Varlığı ve durması Kendi Zâtı iledir. Kendi Varlığı, Mukaddes Zâtının gereğidir, asla başkasından değildir. O'nun (c.c.) Varlığı, başka bir varediciye muhtaç değildir. O (c.c.), kendiliğinden vardır. Kadîm'dir. Başkasının var etmesine muhtaç değildir. O'na (c.c.), 'Vacibu'l-Vücûd' denilir, yani varlığı kendinden dolayı gerekli olandır. Ondan (c.c.) başka olan bütün yaratılmışlar hem var hem de yok olabildikleri için bir varediciye muhtaçtırlar. O var edici de Allahü Teâlâ'dır.

“Ey insanlar! Siz Allah’a muhtaçsınız. Allah ise hiçbir şeye muhtaç değildir” (Fâtır, 35/15).

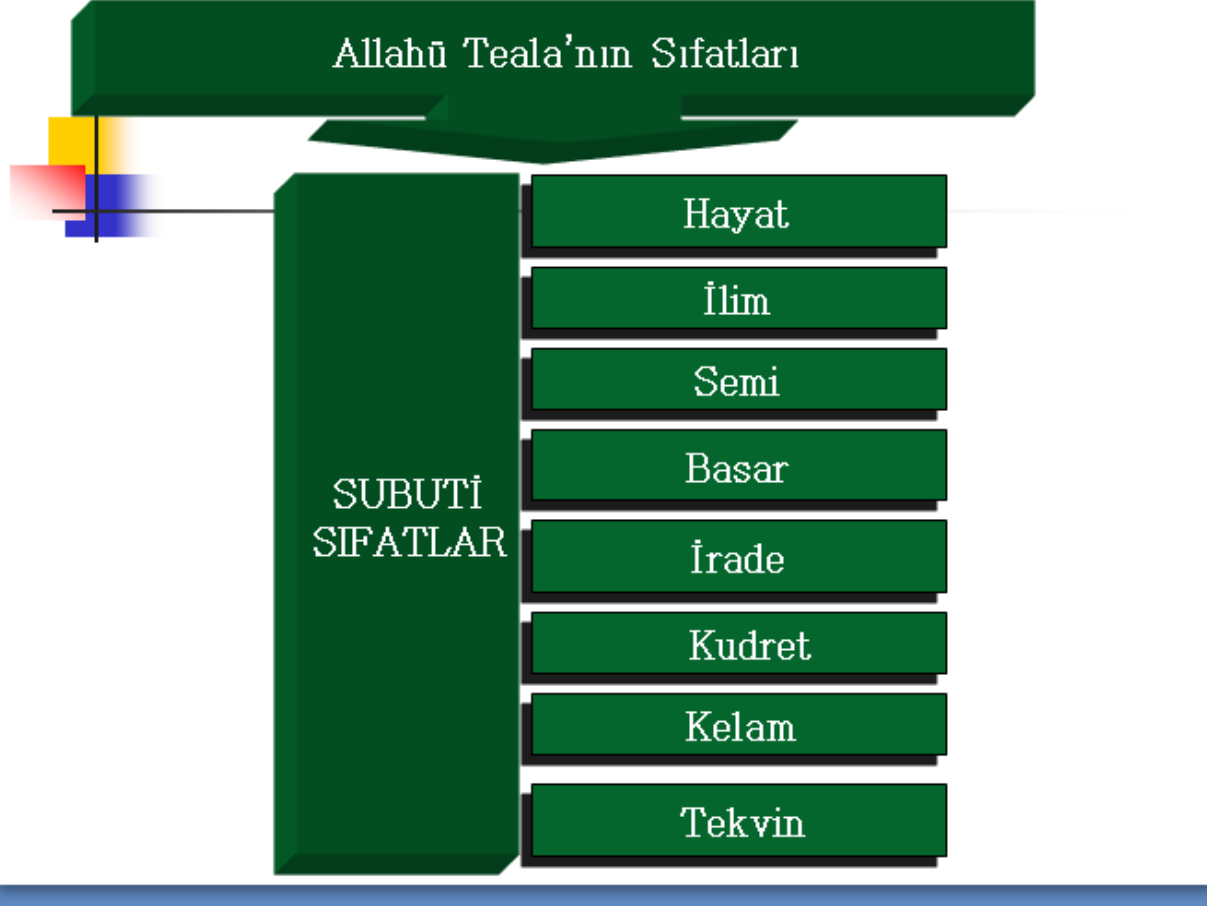
2.1.6-Vahdâniyet

O (c.c.) birdir. Ortağı yoktur. Yalnız başınadır, benzeri yoktur. Ortaktan eşi benzeri bulunmaktan münezzehtir. Zâtında, ulûhiyyetinde, mâbudiyyetinde, yaratıcı olmasında ve diğer bütün sıfatlarında birdir, eşi ve benzeri yoktur. Yaratılmışlar ise hep eş ve benzere sahiptir.

“Eğer yer ile gökte ondan başka ilahlar olsa idi, hiç şüphesiz bunların ikisi de fesâda uğrardı ve yok olurdu. O halde Arşın Rabbi olan Allah, onların vasfetmekte oldukları şeylerden münezzehtir” (Enbiya, 21/22).

2.2. Subûti Sıfatlar

Şekil 2: Subûti Sıfatlar

2.2.1. Hayat

O (c.c.) diridir, Hay’dır. İlim ve kudreti olan Zât-ı Azımüşşân elbette Hayat sahibidir.

“O Haydır, Kayyûmdur” (Bakara, 2/255).

2.2.2. İlim

O (c.c.) ilmi ile bütün mahlûkâtı ihata etmiştir. Zerre kadar hiçbir şey O’nun (c.c.) ilminin dışında değildir.

“O her şeyi hakkıyla bilendir” (Bakara, 2/29).

2.2.3. Semi

O (c.c.), gizli ve açık herşeyi işiticidir.

“O, hakkıyla işiten ve bilendir” (Bakara, 2/137).

2.2.4. Basar

O (c.c.), gizli ve açık herşeyi görücüdür.

“O, herşeyi görendir” (Mülk, 67/19).

2.2.5. İrade

Yapıcı ve yok edici odur. Her mevcûd, O’nun (c.c.) irâde etmesiyle, dilemesiyle var olmuştur. O (c.c.), dilediğini işler, dilemediği hiçbir şey vücûda gelmez.

“Allah dilediğini yapar” (İbrâhîm, 14/27).

“Şüphesiz Allah dilediğine hükmeder” (Mâide, 5/1).

2.2.6. Kudret

O (c.c.), her şeye, her şeyi yoktan varetmeye, vardan yoketmeye kâdirdir. Kuvvetsiz ve kudretsiz olmaktan münezzehtir.

“Allah her şey üzerinde mutlak kudret sahibidir” (Mâide,5/120).

“Allah her şeye kâdirdir” (Mâide, 5/17).

2.2.7. Kelam

O (c.c.), ses ve harften mürekkep olmayan bir kelam ile konuşucudur. Bazı peygamberlere vasıtasız söylemiştir. Miraçta, Resûlullah’a (a.s) ve Tur Dağı’nda Mûsa’ya (a.s.) söylediği gibi.. Bazı Peygamberlere, Cibrîl (a.s.) vasıtası ile söylemiştir. Kur’anı Kerim de Allah’ın (c.c.) kelâmıdır ve kadîmdir.

“Allah, Mûsa ile konuştu” (Nisa, 4/164).

2.2.8. Tekvîn

O’ndan (c.c.) başka yaratıcı yoktur. O (c.c.), Hâlıktır, her şeyi yaratıcıdır. Her şey O’nun (c.c.) dilemesi ile vücûd bulur. Tekvîn, varetmek, yaratmak anlamındadır. O (c.c.), tekvîn sıfatı ile dilediği herhangi bir şeyi yoktan vareder, vardan da yok eder. Her mümkün varlık üzerinde dilediğini yapmaya kâdirdir. Kudret sıfatı ile onları yaratır ve yokeder. O’nun (c.c.) kudretine nihâyet yoktur.

“Allah her an bir oluştadır” (Rahman, 55/29).

“Allah her şeyin yaratıcısıdır” (Zümer, 39/62).

3. MELEKLERE İMÂN

Melekler, Allahü Teâlâ'ya âsî olmayan, O'nun (c.c.) mahlûku olan, erkeklik ve dişilik vasıfları taşımayan kullardır. Kimi, kıyam, rukû, sücûd ve tesbîhât ile kimi de Allahü Teâlâ'nın kendilerini emir buyurdıkları vazifeleri yapmakla dâim kulluktadırlar.

“Melekleri görürsün ki Rablerine hamd ve tesbih ederek, arşın etrafını kuşatırlar” (Zümer, 39/75).

“Göklerde ve yerde ne varsa canlı olsun, melek olsun, yalnız Allah'a secde ederler. Hem o melekler kibirlenmezler. Üzerlerinde Hâkim olan Rablerinden korkarlar ve emr olundukları şeyleri yaparlar” (Nahl, 16/49-50).

“Doğrusu, melekler, ikrâma erdirilmiş kullardır” (Enbiyâ, 21/26).

“Melekler de, onun korkusundan *sübhânellâh* derler” (Rad, 13/13).

“Bunun üzerine bütün melekler toptan secde ettiler” (Hicr, 15/30).

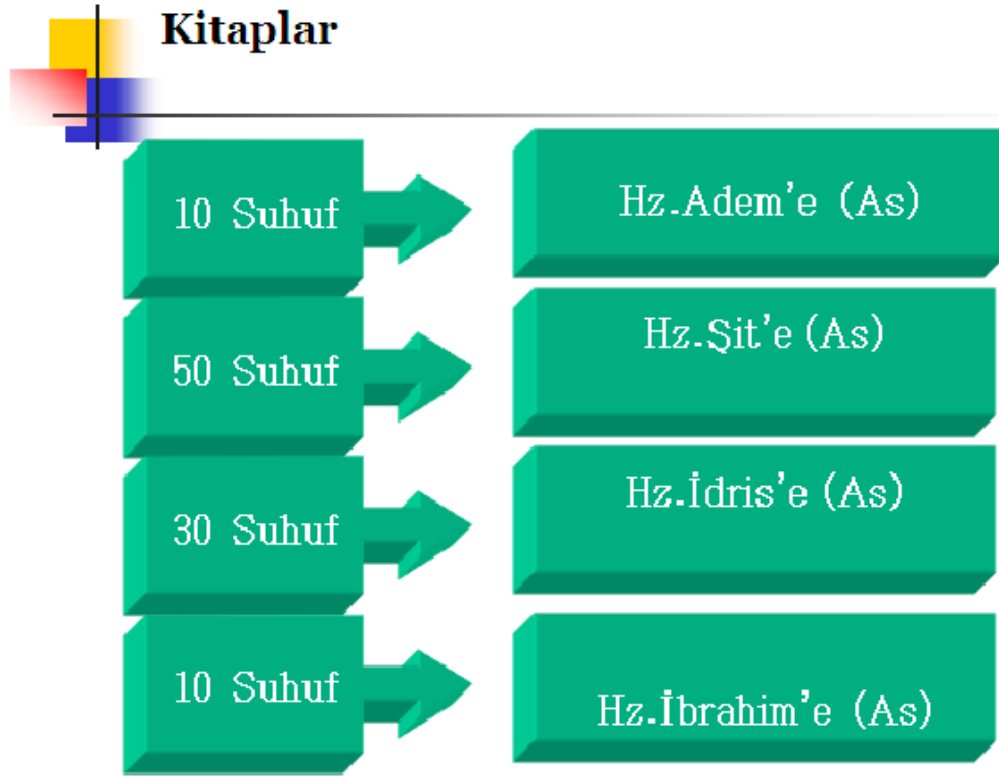
“Her kim Allah'a, meleklerine, peygamberlerine, Cebrail'e, Mikail'e düşman olursa, bilsin ki Allah da bütün kâfirlerin düşmanıdır” (Bakara, 2/98).

4. KİTAPLARA İMAN

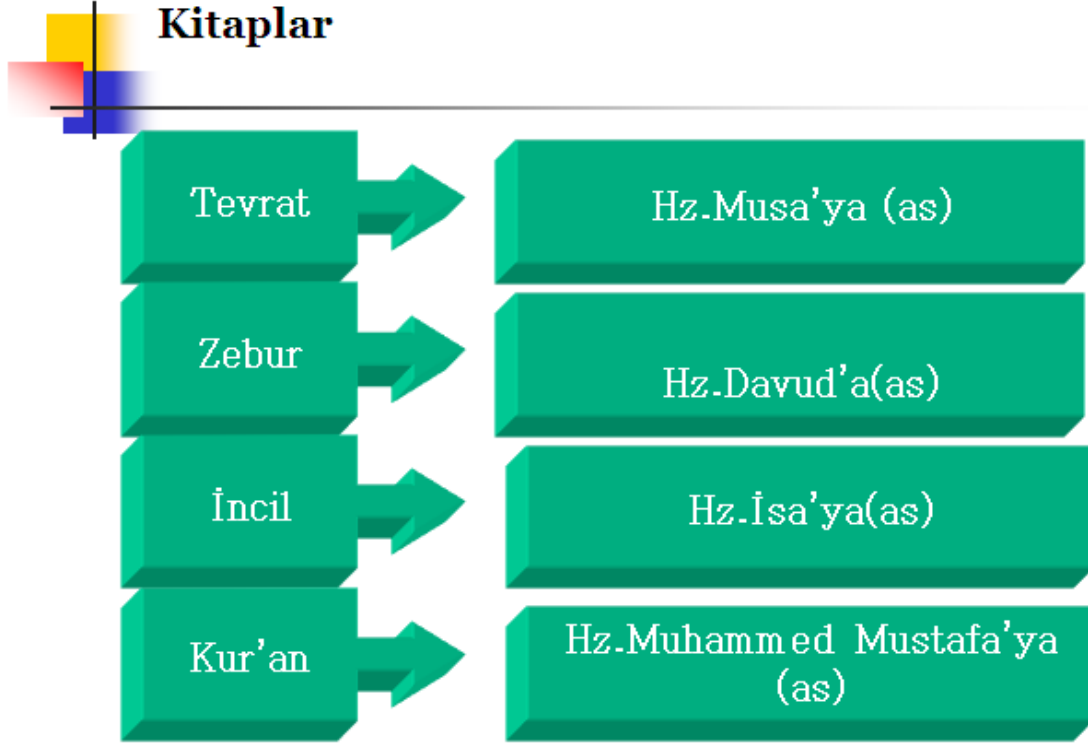
4.1. Semâvî Kitaplar

Allahu Teâlâ, Hz. Âdem'e (a.s.) 10, Hz. Şit'e (a.s.) 50, Hz. İdris'e (a.s.) 30, Hz.İbrahim'e (a.s.) 10 sahife, Hz. Musa'ya (a.s.) Tevrat'ı, Hz. Davut'a (a.s.) Zebur'u, Hz İsa'ya (a.s.) İncil'i, Hz. Muhammed Mustafa'ya da (a.s.) Kur'ân-ı Kerîm'i göndermiştir.

Şekil 3a: Semâvî Kitaplar

Şekil 3b: Semâvî Kitaplar

Bu kitapların hepsine iman etmek şarttır. Ancak, bugün elde bulunan Tevrat, Zebur, İncil nüshalarından hiçbirisi, Hz. Musa (a.s.), Hz. İsa (a.s.) ve Hz. Davut'a (a.s) indirilen kitapların aynı değildir.

Tevrat, İncil ve Zebur'daki ibâreler, Kur'an-ı Kerîm'in âyet-i kerîmeleri gibi mûciz olmadığından ve devamlı tercüme edilerek başka dillere aktarılmış, asılları kaybolmuş bulunduğu, kendilerinde pek çok ilave ve değişiklikler oluşmuştur. Onlarda tahrîfat yapıldığı, Kur'an-ı Kerîm'in âyet-i kerîmeleri ile sâbittir.

“Onlardan bir grup, kitapta olmayanı ondan sanasınız diye kitabı okurken dillerini eğip bükerek ve Allah katından olmadığı halde, ‘Bu Allah katındandır’ derler. Onlar bile bile Allah hakkında yalan uydurmaktadırlar (Âl-i imran, 3/78).

4.2. Kur'ân-ı Kerîm

Önceki bölümde Tevrat, İncil ve Zebur'un değiştirildiğini, asıl nüshalarının kaybolduğunu belirtmiştik. Kur'an-ı Kerîm ise vahyolunduğu Arapça dil ile, bir harfine varıncaya kadar muhafaza edilmiş ve kıyamete kadar da muhafaza edilecektir. Bu Allahu Teâlâ'nın takdîridir.

“Hiç şüphe yok ki Kur'an'ı biz indirdik. Ve muhakkak onu biz koruyacağız” (Hicr, 15/9).

Tevrat, Zebur ve İncil'in asıl nüshaları elimizde olsa dahi onların hükmü, o kitapları indiren Allahu Teâlâ tarafından nesh edilmiş olduğu için, Allahu Teâlâ'ya kulluk yapabilmek için tek rehber olan Kur'ân-ı Kerîm'in esas alınması ve o'nun ortaya koyduğu İslâm dininin seçilip yaşanması şarttır.

“Bu da muazzam bir kitap! O'nu biz indirdik, çok mübârektir. Artık ona tâbi olun ve korunun ki, merhamet olunasz” (Enam, 6/155).

“Bugün sizin için dininizi kemâle erdirdim ve üzerinizdeki nîmetimi tamamladım, size din olarak İslâm'a râzı oldum” (Maide, 5/3).

“Her kim İslâm'dan başka bir din ararsa bilsin ki o din kendisinden asla kabul edilmeyecektir. Âhirette de o kimse, zarar çekenlerden olacaktır” (Ali İmran, 3/85).

“O, odur ki Peygamberini hidâyet ve Hak Din'le gönderdi. Tâ ki o'nu bütün dinlere üstün kılsın” (Fetih, 48/ 28).

“Sana Kur'an'ı indirdik. Tâ ki insanlara kendilerine indirilen emri ve nehyi anlatsın ve tâ ki tefekkür etsinler” (Nahl, 16/44).

"Dinini her dinin üstüne çıkarmak için Peygamberini hidâyet ve Hak Din'le gönderen odur. İsterse müşrikler hoşlanmasınlar" (Saf, 61/9).

“Şüphesiz ki Allahü indinde din, İslâm dinidir. Kendilerine kitap verilenler ancak hakikatı bildikten sonra, hased ve ihtirasları yüzünden ihtilâfa düştüler. Kim Allah'ın âyetlerini inkâr ederse şüphe yok ki Allah tez hesap görücüdür” (Ali İmran, 3/19).

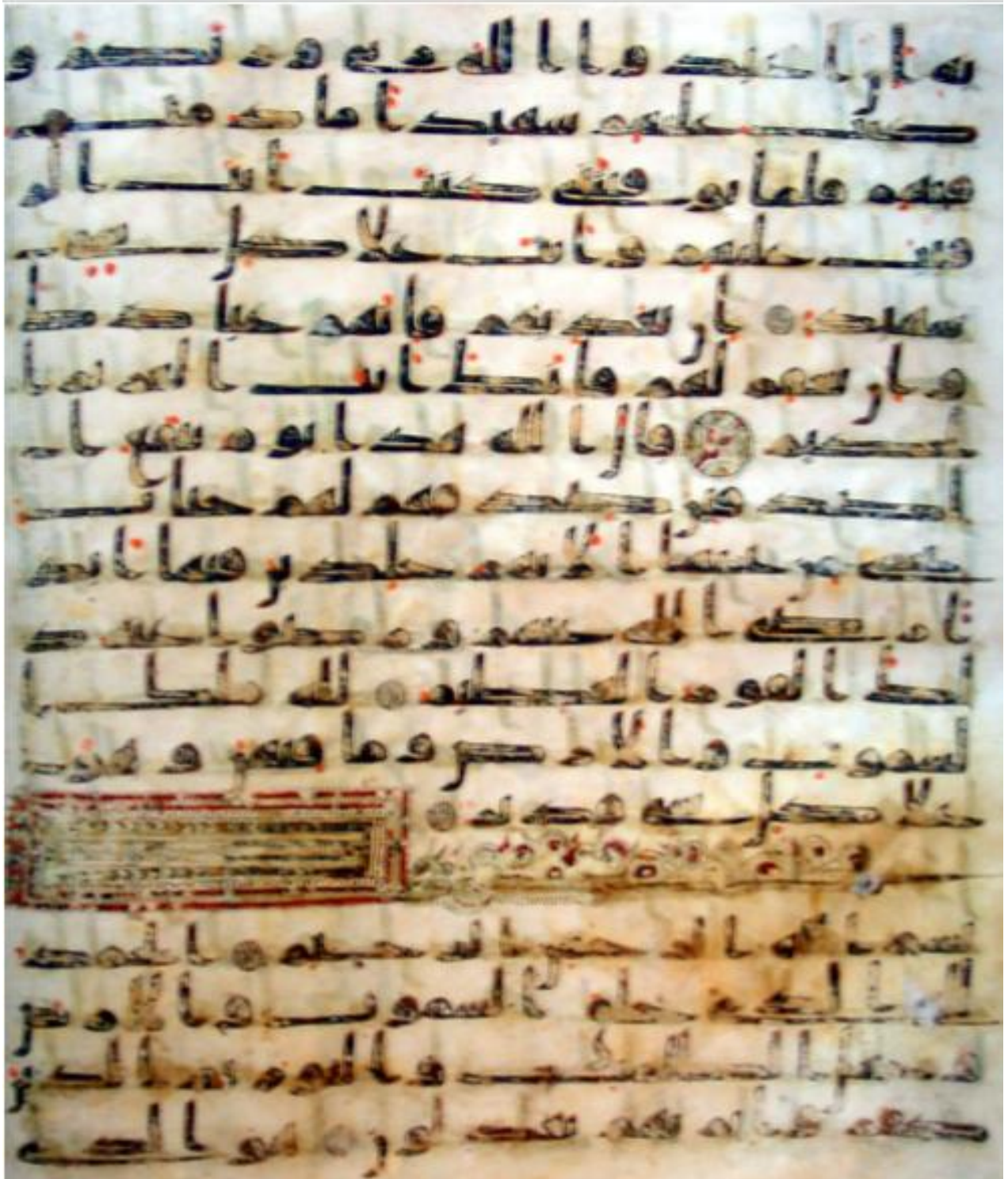
Bununla birlikte semâvî kitapların bozulmamış halleriyle hepsinin Allahu Teâlâ tarafından indirildiğine inanmak, imanın şartlarındandır.

Kur'an-ı Kerimde, bütün ilmî sahalarda insanı araştırmaya sevk edecek âyet-i kerîmeler vardır. Kur'ân-ı Kerîm geçmiş ve gelecek tarihi olayları haber vermiştir. Ancak bu gün yapılabilen fennî keşiflere, 1400 yıl öncesinden ışık tutan ve henüz yapılmamış keşiflere de ışık tutacak olan pek çok âyet-i kerîme mevcuttur. O öyle bir edebi mucizedir ki en büyük edebiyatçılar bile onun karşısında susmak zorunda kalmıştır. Vahyolunduğu asıl lisan ile bu gün elimizde bulunmaktadır ve diğer kitaplar gibi bozulmalara, değişikliklere uğramamıştır. Kur'ân-ı Kerîm, Allahu Teâlâ'nın son kitabıdır ve bir harfî dahi değişmeden kıyamete kadar korunacaktır.

“Hiç şüphe yok ki Kur’ân’ı biz indirdik. Ve muhakkak onu biz koruyacağız” (Hicr, 15/9).

Topkapı Sarayında bulunan Mushaf-ı Şerif yaklaşık on üç asır önce istinsâh edilmiştir. Bugün yeryüzünde bulunan bütün mushaflar, bu Mushâf-ı Şerif’in harfi harfine aynısıdır.

Resim 1: Topkapı Sarayında Bulunan Hz. Osmân (r.a.) Mushafından Bir Sayfa

“Bu, o kitaptır ki kendinde hiç şüphe yoktur” (Bakara, 2/2).

“O Peygamber kendi hevâsından konuşmaz. O Kur’an, kendisine ilgâ edilegelen bir vahiyden başkası değildir” (Necm, 53/3-4).

“O Kur’ân muhakkak ve muhakkak âlemlerin Rabbi tarafından indirilmedir” (Şuara, 26/192).

“Furkânı, âlemlerin bir korkutucusu olsun diye kuluna indiren Allah’ın şânı ne yücedir” (Furkân, 25/1).

“Bu da muazzam bir kitap! O’nu biz indirdik, çok mübârektir. Artık ona tâbi olun ve korunun ki, merhamet olunasz” (Enam, 6/155).

4.2.1. Kur’ân-ı Kerîm Ebedî Ve Edebî Bir Mûcizedir

Kur’ân-ı Kerîm yirmi üç yıl boyunca âyet âyet nazil oldu. Her âyet-i celîle indikçe, Rasûlullah (a.s.), onların hangi sûre içinde, hangi yere yerleştirileceğini ashâb-ı kirâma târif etmiştir. Bundan anlaşılıyor ki, 114 sûre-yi celîle’ye ait binlerce âyet-i kerîme, 23 yıl boyunca farklı zamanlarda inmiş, onların hangi sûre-i celîleye ve o sûre-i celîlenin hangi sırasına konulacağını, Cebrâil Aleyhisselâmın rehberliğinde, Rasûlullah (a.s.) belirlemiştir.

“Biz, sana Kur’ân’ı sûre sûre, âyet âyet tenzîl ettik” (İnsan, 76/23).

Bu çok büyük bir mûcizedir. Çünkü, âyet-i kerîmeler, sure-i celîleler içinde öyle yerleştirilmiştir ki, o âyet-i kerîme oradan kaldırılıp sûre-i celîlenin başka bir yerine konsa, o sûre-i celîle’nin mânâ, belâgat, fesâhat yönünden yapısı tamamen bozulur. Bir âyet-i celîle’nin kendi bitişiğindeki âyet-i celîlelerle mânâ, belâgat, fesâhat bağı olduğu gibi sure-i celîlenin başında ya da sonunda veya diğer bir yerinde olan âyet-i celîlelerle de mânâ, belâgat, fesâhat yönünden büyük bir ilgisi vardır. Aynı şekilde bir âyet-i celîle içinde, bir kelime öyle yerleştirilmiştir ki, o kelime de etrâfında bulunan pek çok kelime ile mânâ, belâgat, fesâhat yönünden bağlantılıdır. O kelimenin, âyet içinde yeri değişse veya kaldırılrsa, âyet-i celîle mânâ, belâgat, fesâhat yönünden tamamen bozulur. Böyle mânâ, belâgat, fesâhat yönünden konum itibarı ile birbirine pek çok yönden bağlı olan kelimelerden oluşan âyet-i kerîmeler ve mânâ, belâgat, fesâhat yönünden konum itibarı ile birbirine pek çok yönden bağlı âyet-i kerîmelerden oluşan sûre-i celîleler ancak ve ancak ilmi her şeyi kuşatan Allahu Teâlâ’nın kelâmı olabilir. Bu kıyâmete kadar devam edecek ve herkesin görüp anlayabileceği en büyük mûcizedir. Belâgat ve fesâhat birer edebiyât terimidir. Kur’ân-ı Kerîm’deki belâgat ve fesahati anlatan yüzlerce cilt kitap yazılmıştır. Arap edebiyâtına vâkıf olanlar, bu belâgat ve fesâhat mucîzesini Kur’ân-ı Kerîm’in her âyet-i kerîmesinde ve her sûre-i celîlesinde temâşâ edebilir.

Kur’ân-ı Kerîm, Arapça nâzil olmuştur. Arap dilinde, Kur’ân-ı Kerîm gelmeden önce ve geldikten sonra yazılmış milyonlarca edebi, ilmi eser incelenirse, hiç birisinde onun en küçük bir sûresine benzer bir özellik bulunmadığı anlaşılır. Kur’ân-ı Kerîm inmeye başlamadan, Arap edebiyâtı o kadar tekâmül etmişti ki, onların yazdıkları şiirler hâlâ, dünyâ edebiyâtını en güzîde eserleri arasında yer almaktadır. Bu şiirlerin şâirleri olan meşhûr edebiyatçılar, Kurân-ı Kerîm’in âyetleri inmeye başlayınca, onlardaki fesâhat ve belâgati çok iyi gördükleri için, bir kısmı iman etti ve bir kısmı inadından iman etmedi amma Kurân-ı Kerîm’in bu meydan

okuyuşuna karşı sustular ve âciz kaldılar. Edebiyâtın şâhikasına çıkmış bu şâirlerin eserleri bu gün elimizdedir.

Bütün yeryüzünde, hangi din mensubu veya hangi felsefî akım mensûbu olursa olsun ilim sâhibi olan herkese gereken şey, Kur'ân-ı Kerîm'i bu yönü ile tetkik edip bütün insanlığa, o'nun bir mûcize olduğunu, o'nun meydan okumasına karşı konulmayacağını, herkesin Kur'ân-ı Kerîm'e ve Rasûlullah'a (a.s.) inanmak ve itâat etmek zorunda olduğunu, Allah katında İslâm'dan başka dîn bulunmadığını ortaya koymaktır.

“Şüphe yok ki, Allah katında din, İslâm'dır” (Âli İmrân, 3/19).

İnsanlığın dünyâ ve âhîret mutluluğu ve topyekûn kurtuluşu ancak bu âyet-i kerîme'nin mânasına göre inanmakla, hareket etmekle ve insanlığa bu gerçeği enlatmakla mümkün olacaktır. Aksi halde, en büyük mesuliyetin bu sahada insanları aydınlatmayan ilim adamlarının boynunda olduğu çok açık bir gerçektir.

Kur'ân-ı Kerîm, edebî bir mûcizedir. Her peygambere, risâletini tasdik eden bir mucize verilmiştir. Resûlullah'a (a.s.) verilen mûcize de Kur'ân-ı Kerîm'dir. Resûlullah'ın (a.s.) devri sadetlerinde, hitâbet, şiir, fesâhat, belâgat, gâibden, geçmişten ve tabîî hadiselerden haber verme sahalarında insanlar fevkalade bir seviyeye gelmişlerdi. Kur'ân-ı Kerîm onlara okuma yazma bilmeyen bir peygamberin dilinden bütün bu sahalarda meydan okumuştur ve bu meydan okuma kıyamete kadar gelecek olan bütün insanlığı da muhâtab almıştır.

Arap dilinde yazılmış binlerce ilmî, edebî, fennî eser mevcuttur. Dünyâ kütüphaneleri târih boyunca Arapça yazılmış binlerce eserle doludur ve bunlar ehemmiyetle korunmaktadırlar. Bunlar tek tek incelendiği zaman her birinin bir yönüyle diğerine benzediği görülür. Üslup, fikir, mânâ, edebî sanatlar ve bunun gibi pek çok yönden, hepsi biribirinin benzeridir. Çünkü hepsi insanın kaleminden çıkmıştır. Ancak bu binlerce eserin hiçbirisi, Kur'ân-ı Kerîm'e benzememektedir. Çünkü o, insanın güç getirebileceği bir kelâm değildir. İnsanı yaratan Allahu Teâlâ'nın kelâmıdır. Bir âlim, bir edebiyatçı, kitap yazarken muhakkak sûrette hocasından öğrendiği üslûbu kullanır, onu taklid eder. Beğendiği yazılara benzer yazılar yazmak için gayret sarf eder. Başlangıçta başarısız ve zevksiz yazılar yazar, çalıştıkça üslûbu gelişir, daha doyurucu ve ilmî hale gelir. Oysa Kur'ân-ı Kerîm'de, ne kendinden önce yazılmış bir eseri taklîd vardır ve ne de üslûbunda bir farklılık... ilk inen âyet-i kerîmenin tatlılığı ile yirmi üç yıl sonra inen âyet-i kerîme arasında hiçbir fark yoktur. Hepsi o İlâhî üslûbun verdiği hazzı vermekte, devamlı okunması bıkkınlık vermemekte, binlerce insan o'nu ezberlemek için aşk u zevk ile çalışmakta, binlerce insan o'nu güzel bir hatla yazabilmek için gayret sarfetmekte, binlercesi ondaki mânâ derinliğinden hissedar olmak için hayatını ilim öğrenmeye sarf etmektedir. Kur'ân-ı Kerîm'den başka hangi kitapta bu özellikler bulunabilir ki?

Rasûlullah'a (a.s.), Kur'ân-ı Kerîm'in nazil olmaya başladığı zaman diliminde, Arapça, yeryüzünde en ileri seviyede, edebî eserlerin kaleme alındığı, şiirlerin söylendiği bir dildi. Hakikaten, Kâbe'nin duvarına asılan Muallakat-ı Seb'a yâni yedi askı, o dönemin Arapça yazılmış en mükemmel üslûplu şiirlerini ihtiva ediyordu ve Mekkeliler bu şiirlerle gurur duyuyor, şâirleri, toplumda baştacı ediliyordu. Onların en büyük silahları edebiyat idi. Hasımı mağlub etmek için en önemli araç güzel ve hikmetli şiirlerdi. Düzenlenen şiir yarışmalarında birinci gelmek için, nice kudretli Arap Şairi, nice güzel şiirler kaleme alıyordu. Yedi Askı, bu gün Arapça metinleri ve tercümeleri ile elimizin altındadır. İncelendiklerinde, lafzan ve mana

yönünden ne kadar üstün bir edebi kıymete sahip oldukları anlaşılacaktır. Hatta, sadece bu yedi askı değil, yedi askı şairleri'nin divanları da tercümeleri ile birlikte elimizdedir. Edebiyatın zirveye çıktığı böyle bir dönemde, Kur'an-ı Kerim nâzil olmaya başladı ve toplumu en çok ehemmiyet verdiği ve ileri gittiği edebiyat noktasından vurdu. Çünkü, Arap Edebiyatı'nın doruğuna çıkmış bir topluluk ancak, Kur'an-ı Kerim'in edebi bir mucize olduğunu anlayabilirdi ve İslâm'a girmeye kendisini mecbur hissedebilirdi. Bir kısmı, vicdanının sesini dinledi, Kur'an-ı Kerim'in yüce üslûbu karşısında acziyetini itiraf etti, Müslüman oldu. Bir kısmı da, Kur'an-ı Kerim'in edebi bir mucize olduğunu, o'na edebiyatla karşı konulamayacağını anladı ama dünya menfaatleri ve inadları İslâm'a girmelerine mâni oldu. Kur'an-ı Kerim'in, meydan okumasına kılıçla mukabele etti ve şu Ayet-i Celile'nin tehdidi altına girdi.

“Eğer Kulumuza indirdiğimiz Kur'an'dan şüphe ediyorsanız, siz de o'nun benzeri bir sûre getirin! Allah'tan başka şahitlerinizi de getirin! Eger samimi iseniz! Bunu yapamazsınız ki asla yapamayacaksınız. O halde kâfirler için hazırlanan ve yakıtı insanlarla taşlar olan ateşten sakının!” (Bakara, 2/23-24).

Arap Edebiyatçıları, Kur'an-ı Kerim'in en küçük bir sûresine dahi bir benzer metin ortaya koyamamıştır. Eğer koyabilselerdi, halk nazarında galib geleceklerdi. Rasûlullah'a (a.s.) karşı kılıca sarılmalarına gerek kalmayacaktı. Halbuki onlar, harfle, kalemlle, Kur'an-ı Kerim'e karşı mücadele edemediler. Kur'an-ı Kerim'in en küçük bir sûresine dahi bir benzer metin ortaya koyamadılar, Kur'an-ı Kerim'in mucizevi üslûbu karşısında mağlub oldular. Aklen, ilmen, Kur'an-ı Kerim'in mucize bir kitap olduğunu, Allahu Teâlâ tarafından indirildiğini kabul etmeleri gerekiyordu, amma bunu kabul etmek yerine, Kur'an-ı Kerim'i kılıçla mağlub etmek hevesine düştüler. O'na karşı edebiyatla değil, kılıçla mukabele ettiler. Rasûlullah'ın (a.s.) saadetli devirlerinde olduğu gibi, bu gün de durum aynıdır. Ayât-i celîleler, bu gün ve bu günden kıyamete kadar geçecek sürede, meydan okumaya devam edecektir. Ehl-i Kitap olan Hristiyan, Yahudiler ve diğer dinlerin mensubları, bu âyet-i celîlelerin muhâtabıdır. Onlar içerisinde, Arapçayı ana dili gibi bilen, Arap Edebiyatı konusunda ihtisas sahibi olan nice akademisyen bulunmaktadır. Dünya'nın büyük üniversitelerinde, Arap dili ve edebiyatı bölümleri kurulmuştur. Oxford, Cambridge gibi... Bu üniversitelerdeki Arap edebiyatı uzmanlarının, İngilizce olarak hazırladığı, Arapça Gramer ve Edebiyat Kitapları, yedi askı ve Arap edebiyatı şaheserlerinin İngilizce Tercümeleri incelendiğinde, ilmen çok ileri seviyede oldukları görülür. Hatta bu üniversitelerdeki Arap Dili ve Edebiyatı uzmanlarının hazırladığı Arapça dilbilgisi, sözlük ve edebiyat kitaplarındaki ilmî seviye, İslâm Âleminde hazırlanan kitaplardan çok daha üsttedir.

Bütün yabancı dillerde, Kur'an-ı Kerim'in, Arap edebiyatı uzmanları tarafından sayısız tercümesi yapılmıştır. Bu demektir ki, bu gün ilim âlemi, şu mübarek Kur'an-ı Kerim'i ya kabul edip İslâm Dini'ne girmek ya da o'nun en küçük bir sûresine bir benzer yapmak zorundadır. Bu gün ellerinde olan ilmi ve teknolojik imkânlar her zamankinden çok daha fazladır. Bunu yapamıyorlarsa ki asla yapamayacaklardır, o zaman şu mübarek ilahi hitabın muhatabları arasına girerler ve hiçbir mazeret, onlara, ruz-i mahşerde fayda vermez.

“Eğer Kulumuza indirdiğimiz Kur'an'dan şüphe ediyorsanız, siz de o'nun benzeri bir sûre getirin! Allah'tan başka şahitlerinizi de getirin! Eger samimi iseniz! Bunu yapamazsınız ki asla yapamayacaksınız. O halde kâfirler için hazırlanan ve yakıtı insanlarla taşlar olan ateşten sakının!” (Bakara, 2/23-24).

4.2.2. Garb ilminin Kur'an-ı Kerim Hayranlığı

İsmail Hami Danişmend, “Garb ilminin Kur'an-ı Kerim Hayranlığı” adlı eserinde bazı batılı âlimlerin bu husustaki görüşlerinden örnekler vermiştir.

“Kur’ân her tenkidin üstünde bir fesâhat ve belâgat mûcizesidir. Semâvi kitapların en güzelidir. Edebiyatçılar için bir kitâb-ı edeb, lisancılar için bir elfaz hazînesi, şâirler için bir âhenk menbaı, hukûki hükümler nâmına bir muhît-i maârifîtir” (Arap edebiyatı uzmanı Dr. Merris).

“Kur’ân, edebî güzelliğin ezeli ve ebedî timsâlidir ki melekler de insanlar da onun herhangi bir âyeti ayarında tek bir cümle yazmaktan acizdir” (Rene Basset, La Poesie Arabe Anteislamique, Paris 1880, s. 43).

“Kur’ân’ın başlıca husûsiyyeti, edebî bakımdan taklîdine imkân olmamasıdır” (Deminigue Saurdel, ‘L’ İslam Paris 1959, s.17).

“Kur’ân, Allah’ın en son ve hükmü devam eden, yegâne Resûlü vasıtası ile mü’minlere tebliğ edilmiş canlı bir sözüdür ve bu niteliğini korumaktadır” (Raymond Charles, Lame Musulmane, Paris 1958, s.49).

“Kur’ân, Hz. Muhammed’in (a.s.) tek mucizesidir. Edebiyattan üstün olan güzelliği ile zihinleri aydınlatma kudreti, bu gün hala halledilmemiş bir muamma vaziyetini korumakta, hiç sofu olmayan okuyucularını bile müstesna bir heyecan içinde bırakmaktadır” (Emile Dermenghem, La Vie de Mahomet, Corbel 1950, s.237).

“Hz. Muhammed’in (a.s.), Peygamberliğinin doğruluğuna delil olarak ileri sürdüğü yegâne mûcize, hiçbir eşi olmayan Kur’ân’dır” (Emile Dermenghem, Mahomet el la Tradition İslamigue, Bourges 1955, s.28).

“Arapça Kur’ânı bilenler şu noktada sözbirliği ederler ki, bu din kitabının güzelliği göklere çıkarılacak mertebededir ve üslûp şeklinin öyle bir ihtişamı vardır ki, Avrupa Dillerindeki tercümelerin hiçbirisi o ihtişamı hissettirmeye ve ifâdeye muktedir değildir (Prof. Edeuard Montete, Le Coran, s.53).

Hz. Muhammed (a.s.) son Peygamberdir. Allah’ın Kitabı’nı en doğru şekliyle yeryüzüne getirmek için dünyaya gelmiştir. Filhakika İslamiyyet Dinlerin sonuncusudur (Finlandiyanın Vatikan Elçisi, Akademi Üyesi, H.Holma, Mohamet, Prophete de L’Islam s. 54).

“De ki: And olsun, bu Kur’ân’ın bir benzerini ortaya koymak üzere insan ve cinler bir araya gelseler, birbirlerine destek de olsalar yine, onun benzerini ortaya getiremezler” (İsra, 17/88).

“Yahut ‘onu kendisi uydurdu!’ mu diyorlar? Hayır, onlar iman etmezler, eğer doğru iseler onun benzeri bir söz getirsinler” (Tur, 52/33-34).

“Eğer kulumuza’a indirdiğimiz Kur’ân’dan şüphe ediyorsanız, siz de onun benzeri bir sûre getirin! Allah’tan başka şahidlerinizi de getirin! Eğer samimi iseniz! Bunu yapamazsınız ki asla yapamayacaksınız. O halde kâfirler için hazırlanan ve yakıtı insanlarla taşlar olan ateşten sakının” (Bakara, 2/23-24).

Bu âyet-i kerîmelerin anlamı şudur:

Kur’ân-ı Kerîm’in çok kısa bir sûresine bile bir benzer getiremezsiniz, yeryüzünde bulunan bütün edebiyatçılar, bütün âlimleri bir araya getirseniz de bunu yapamazsınız, o halde bu mucizeye ve bu mucizeyi getiren Rasûlullah’a (a.s.) inanıp o’na (a.s.) itaat etmek zorundasınız. Aksi halde yakıtı taş ve insanlar olan cehenneme hazır olun!

Bütün bu meydan okumaya karşı cevap veremekten âciz kaldıkları halde, inadlarından Kur’ân-ı Kerîm’i yalanlayanların âkîbetleri, şu âyet-i celîlelerde beyan buyurulmaktadır:

“Biz o’na şiir öğretmedik. Bu ona yaraşmaz da.. O’nun getirdiği sade bir zikir ve parlak bir Kur’ân’dır, diriyi uyarmak, nankörlere de azap hak olmak için” (Yasin, 36/69-70).

“Ayetlerimiz hakkında (onları tesirsiz kılmak için) birbirlerini geri bırakırcasına yarışanlara gelince, işte bunlar, cehennemliklerdir” (Hac, 22/51).

“Bu (Kur’ân), bir hidâyettir. Rablerinin ayetlerini inkâr edenler var ya! Onlara şiddetlisinden acıklı bir azap vardır” (Casiye, 45/11).

“Bu kitabı ve Peygamberimizle gönderdiğimiz şeyleri yalanlayanlar var ya! Onlar yakında (gerçeği) anlayacaklar! Boyunlarında demir halkalar ve zincirler olduğu halde, sıcak suya sürüklenecekler sonra da ateşte yakılacaklardır” (Mü’min, 40/70-72).

“Küfredenler ise, yüzüstü yıkılırlar! Onların amellerini, Allah, boşa çıkarmıştır, bunun sebebi şudur: Çünkü onlar, Allah’ın indirdiği kitaptan hoşlanmamışlardır. O da onların amellerini heder etmiştir” (Muhammed, 47/8-9).

“Gerçekten biz sana apaçık ayetler indirdik. Onları, fâsıklardan başkaları inkâr etmez” (Bakara, 2/99).

“Küfredip ayetlerimizi yalanlayanlar yok mu? İşte onlar cehennemliklerdir. Orada, ebedi kalacaklardır. O, ne fena varılacak yerdir” (Teğâbun, 64/10).

“Âyetlerimizi inkâr etmiş ve kâfir olarak cân vermiş olanlar yok mu? İşte Allah’ın, meleklerin ve bütün insanların lâneti onların üzerinedir” (Bakara, 2/161).

“Küfredip âyetlerimizi yalanlayanlar var ya! İşte bunlar için aşağılayıcı bir azap vardır” (Hac, 22/57).

“Ayetlerimizi hükümsüz bırakmak için yarışanlar var ya! Onlar için pek kötü ve acıklı azap vardır” (Sebe, 34/5).

Kur’ân-ı Kerîm, bütün insanlığa, bütün âlemlere gönderilmiştir. Onun nüzûlü, bir bölgeye, bir asra, bir kavme münhasır değildir.

“Kur’ân, bütün âlemler için uyarıcı bir zikirdir” (Kalem, 68/52).

Allahü Teala, Kur’ân-ı Kerîm’e inanıp, onun hükümleri ile kulluk yapanları, en büyük mazhariyet olan afv ile, cennet ile, rızası ile müjdelemektedir.

“Bu kitabın indirilişi, güçlü, hikmet sahibi Allah’tandır. Hiç şüphe yok ki, biz sana bu kitabı hak ile indirdik. O halde sen de, hâlisane Allah’a kulluk et” (Zümer, 39/1-2).

“İman edip yararlı işler yapanların ve Muhammed’e indirilene (ki o Rableri tarafından gelen haktır) iman edenlerin günahlarını Allah örtmüş ve hallerini düzeltmiştir” (Muhammed, 47/2).

4.2.3. Kur’ân-ı Kerîm’de Ehl-i Kitâp

Kur’ânı Kerîm, Yâhudi ve Hristiyanları, Allahü Teâlâ’nın şânına ve azametine yakışmayan inançlarını terk ederek, İslâm’a girmelerini emir buyurmuş, onlara kurtuluş yolunu göstermiştir.

“(Kalbleri ile tasdik etmeden) îmân edenler (Münafıklar), Yâhudiler, Hristiyanlar ve sâbilerden kim Allah’a ve âhiret gününe iman eder, sâlih amel işlerse elbette onlar için Rableri katında mükâfatları vardır. Onlara korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir” (Bakara, 2/62).

İnsan mahlûktur, yaratılmıştır. Kendisini yaratanı vasıtasız anlaması, tanıması, onu sıfatlandırması mümkün değildir. Cenâb-ı Hak, vâsita olarak peygamberlerini ve kitaplarını göndermiştir. Peygamberlerin gönderilmesi Allahü Teâlâ’nın kendi sıfatlarını bildirmek içindir. O’na (c.c.) lâayık olan şeyler ile uygun olmayanlar, Resullerin haberi ile ayrıldı. Akıllarımız yok iken varolmuştur yine yok olacaklardır. O halde bu akıllar, yokluğu bulunmayan ve isimleri, sıfatları, fiilleri sonsuz var olan ebedî hakîki varlığa uygun olanı anlayabilir mi? O Zât-ı Azimüşşân’ı ancak kendisi vasıflandırabilir. İşte O (c.c.) kendisini, peygamberleri ve kitapları vasıtası ile bize tanıtmıştır. O büyük Peygamberlerin sonuncusu Hz. Muhammed Mustafa (a.s.), o yüce kitapların sonuncusu ve hiçbir tahrifâta mâruz kalmamış, vahyedildiği gibi muhafaza edilmiş olanı Kur’ân-ı Kerîm’dir. Allah’a (c.c.) îmân, O’nu (c.c.), Resulullah’ın (a.s.) ve Kur’ânı Kerîm’in vasıflandırdığı, isimlendirdiği şekilde îmân etmektir. Geçmiş bütün semâvi kitaplar da o Azimüşşânı böyle tarif etmişlerdi. Bu inancın dışında kalan inançlar, dayanaksız ve gerçek dışı olup, o Azimüşşân’a ortak koşmaktır, iftira etmektir. Kur’ânı Kerîm’in pek çok âyet-i kerîmesinde ortak koşanların ve iftira edenlerin ahvâli beyan buyrulmuştur.

“Allah, Meryem’in oğlu Mesih’tir diyenler, yemin ederim ki kâfir oldular. Halbuki İsa, onlara ‘ey İsrailoğulları, benim ve sizin Rabbiniz olan Allah’a ibadet edin’ demişti” (Mâide, 5/72).

“Yemin ederim ki ‘Allahü üç ilâhtan biridir’ diyenler kâfir oldular. Halbu ki bir tek İlâhtan başka ilâh yoktur” (Mâide, 5/73).

“Onlar, Allah’ı bırakıp Yahudi âlimlerini, rahipleri, Meryem oğlu Mesih’i rabler edindiler. Halbuki onlara bir tek ma’bûda ibadet etmeleri emrolunmuştu. O Allah ki ondan başka ilâh yoktur. O, müşriklerin, o’na isnad ettiği şeyden münezzehtir” (Tevbe, 9/31).

“Allah asla oğul edinmedi. O’nunla birlikte hiçbir ilâh yoktur. Allah onların isnadlarından münezzehtir” (Mü’minun, 23/91).

“Allah’a iftira veya ayetlerini tekzib ve inkâr edenden daha zalim kim olabilir? Muhakkak ki günahkârlar felâh bulmazlar” (Yunus, 10/17).

“Yahudiler, ‘Üzeyr, Allah’ın oğludur’ dediler. Hristyanlar da ‘Mesih Allah’ın oğludur’ dediler. Bu onların ağızlarında geveledikleri batıl sözlerdir ki daha evvel, ‘melekler, Allah’ın kızlarıdır’ diyenler gibi küfredenlerin sözlerini taklid ediyorlar. Onlara, Allah lânet etsin ki haktan bâtıla nasıl döndürülüyorlar” (Tevbe, 9/30).

“Allah’a kizb ve iftira eden veya Hak (Resûl ve Kitab) geldiği zaman onu tekzib eyleyenden daha zalim kim olabilir? Bu kâfirler için cehennemde barınacakları yer mi yok? (ki bu cüret ve cesareti gösteriyorlar)” (Ankebut, 29/68).

“Allah’a, cinleri şerik koştular. Halbu ki bunları da yaratan o’dur. Sözlerinin hakikatini bilmeksizin o’na oğullar, kızlar isnad ve iftira ettiler. Allah onların vasıflarından münezzehtir ve yücedir.” (Enâm, 6/100).

“Hiçbir insana yaraşmaz ki Allah, ona kitap, fehim, ilim ve nübüvvet verdikten sonra, insanlara, ‘Allah’ı bırakın da, bana kul olun’ desin. Fakat o, öğrettiğimiz, okuduğumuz ve okuttuğumuz kitap sayesinde, ‘dinde, ilim ve amelde, kâmil ve sabit olun’ der” (Ali İmran, 3/79).

“Kim, ispatına hiçbir bürhan bulunmayan başka bir ilahı, mâbud edinirse, onun hesabı ve cezası ancak Rabbi nezdindedir. Hakikat şudur ki kâfirler asla felah bulmazlar” (Müminun, 23/117).

“Sonra (hristiyan ve yahudilerden) çeşitli fırkalar kendi aralarında ihtilafa düştüler. Artık büyük bir günün görülecek çetin azâbından vay o kafirlere..” (Meryem, 19/37).

“Onlar gaflet içinde ve iman etmezlerken, sen onları her işin bitmiş olacağı o hasret gününün dehşeti ile korkut” (Meryem, 19/39).

“Allah’ın çocuk edinmesi nâtından değildir. O bundan münezzehtir” (Meryem, 19/35).

“Ve sizin melâike ve peygamberleri rabler edinmenizi emretmez” (Âli İmrân, 3/80).

“Dediler ki Allah çocuk edindi. O, böyle şeylerden münezzehtir” (Yunus –10/68).

“De ki Allah’a yalan iftira edenler elbette felâh bulmazlar” (Yunus, 10/69).

Kur’ânı Kerîm, Hristiyanların Allalü Teâlâ ve Hz. İsa (a.s.) hakkındaki batıl inançlarını pek çok ayet-i kerimede düzelterek, onları İslamın saf, berrak, tahrif edilmemiş akâidine dâvet etmiştir.

“O (çocuk) da dedi ki; ‘haberiniz olsun, ben Allah’ın kuluyum ve o, bana kitap verdi ve beni peygamber yaptı’” (Meryem, 19/30).

“Hakikat şu ki, Allah, benim Rabbimdir, sizin de Rabbinizdir. O halde sadece o’na ibadet ediniz. İşte yegâne doğru yol da budur” (Meryem, 19/36).

“Meryem’in oğlu Mesih, başka bir şey değil ondan önce geçen peygamberler gibi bir peygamberdir” (Maide, 5/75).

“O Meryem oğlu İsa, ancak bizim kedisine peygamberlik verdiğimiz ve İsrailoğulları için ibret kıldığımız bir kuldur” (Zuhruf, 43/59).

İhlâs Sûresi’nde tevhîd inancının temelleri,

“Deki, o Allah birdir. Büyüklük onda nihayet bulmuştur. Dâim ve Bâkî’dir. O, Samet’tir. Her muhtacın maksûdudur. Her şeyden müstağni her dileğin merciidir. Baba değildir, oğul da değildir. Hiçbir eşi ve benzeri yoktur” (İhlâs, 112/1-4), âyet-i celileleri ile ifâde buyrulmuştur.

4.2.3. Küfe Kırâat Ekolü

Biz Kur’ân-ı Kerîm’in harflerini, sesli harflerin yerini tutan harekeler vasıtası ile okuyoruz. Kur’ân-ı Kerîm’in asıl yazısı (Hz. Osman’nın (r.a.) yazdırdığı Mushafdaki hat), harekesiz olup, harekesi olmayan Arapça kelimelerin ve metnin okunuşunun da, Resûlullah’ın (a.s.) mübârek telaffuzları gibi olması önemli bir konudur. Biz bu ilme, kırâat ilmi diyoruz. Bu ilmin de, en büyük üstâdları, tabiidir ki, Resulullah’tan (a.s.) Kur’ân-ı Kerîm’i bizzat dinleyen , ezberleyen ve yazıya döken sahâbe-yi kirâmıdır.

Küfe Kırâat Ekolü’nün başında, iki büyük sahabe, İmam Aliyyül Mürteza (r.a.) ve Abdullah ibni Mes’ud (r.a.) vardır.

Hz. Ömer (r.a.), hilâfeti zamanında, Abdullah b. Mesud’u (r.a.) Küfe’ye gönderdi ve onlara söyle yazdı. “Size Abdullah b. Mesud’u, muallim ve vezir olarak gönderiyorum. O’nu size göndermekle kendime tercih ettim. O halde siz ondan ilim alınız.” Abdullah b. Mesud (r.a.), Küfe’de, insanlara Kur’ân öğretiyor, âyetlerin mânâlarını onlara açıklıyor, Peygamber Efendimiz’den (a.s.) gördüklerini onlara rivâyet ediyor, kendisine arzedilen hâdiseler hakkında fetvâsını veriyordu.

Abdullah b. Mesud (r.a.), Kur’ânı ve Sünneti bilme konusunda sahâbenin büyüklerinden idi. Devamlı peygamberimizin hizmetinde bulunurdu. Kur’ânı hıfz etmeye ve onun mânâsını anlamaya aşık idi.

Ukbe b. Amr (r.a.) şöyle der:

“Hz. Peygamber’e (a.s.) inen seyi, Abdullah b. Mesud’dan (r.a.) daha iyi bilen hiç kimseyi görmüyorum.”

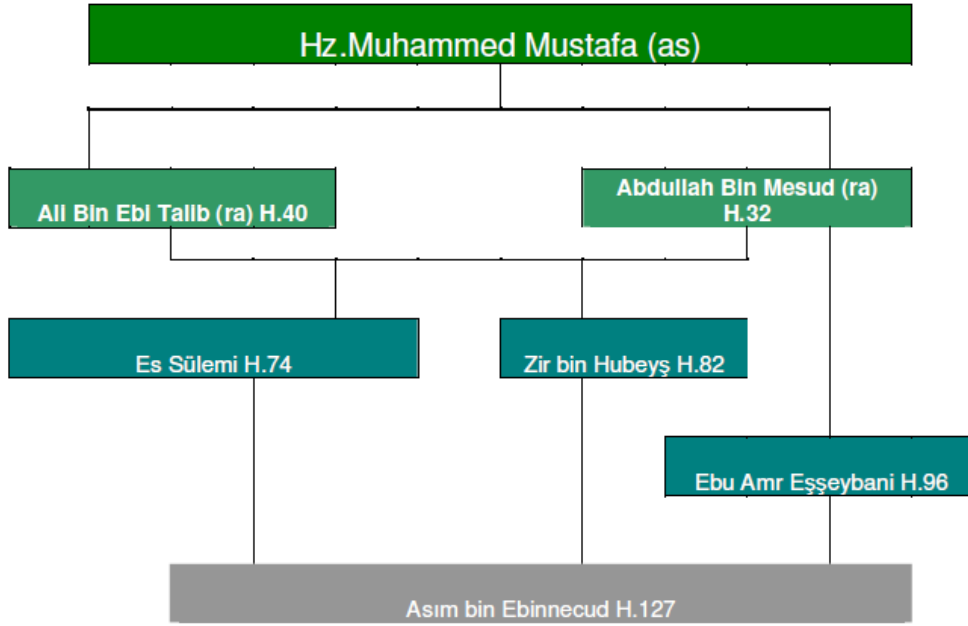
Hz. Ömer (r.a.), Abdullah b. Mesud’un (r.a.) görüşlerini takdir eder, müşkil meselelerin fetvasını ondan alırdı. Peygamber (a.s.), o’nun çok bilgili ve muallim olduğuna şehâdet etmiştir.

İmam Aliyyül Mürteza (k.v.) Efendimiz’in sahâbe-i kirâm arasındaki yerine gelince; sadece şu hadis-i şerif bunu izah etmeye yeterlidir;

“Ben ilmin şehriyim, Ali de Onun kapısıdır.”

Küfe Kıraat Ekolü'nün, sahâbe (Peygamber Aleyhisselam Efendimiz'i Gören Nesil), tabiîn (sahâbeyi gören nesil) ve tebe-i tâbiîn (tabiini gören nesil) dönemini şu şekilde şemâlaştırabiliriz.

Şekil 4: Küfe Kıraat Ekolü

Bizler, Âsım Kıraati üzere Kur'ân-ı Kerîm'i okumaktayız. Yani şu anda elimizde bulunan Kur'ân-ı Kerîm'lerdeki hareketler, Asım bin Ebinnücûd'un, hocaları, Es-Sülemî, Zîr bin Hubeyş, Ebu Amr eş-Şeybânî'den onların da Hz. Ali Efendimiz'den (r.a.) ve Abdullah Bin Mesûd'dan (r.a.), onların da Rasûlullah Aleyhisselâm'dan öğrenip hıfz ettikleri Kur'ân-ı Kerîm okuyuşudur.

İstanbul Topkapı sarayı'nda, Hz. Osmân'a ait, el yazması Kur'ân-ı Kerîm'deki âyet-i celîleler harfi harfine, bu gün elimizde bulunan milyonlarca Kur'ân-ı Kerîm'deki âyet-i celîleler ile harfî harfine aynıdır. Tek bir harf farklılığı bile yoktur.

“Hiç şüphe yok ki Kur'an'ı biz indirdik. Ve muhakkak onu biz koruyacağız” (Hicr, 15/9).

İmam Ali (r.a.) ve Abdullah Bin Mesud'dan (r.a.), Es-Sülemî, Zîr Bin Hubeyş, Ebû Amr eş-Şeybânî vâsıtası ile Asım Bin Ebinnücûd'a, yazılı metinlerin yanında ezber yolu ile de ulaşmıştır. Âsım'ın yüzlerce hafız öğrencisi, o öğrencilerin yüzlerce hafız öğrencileri tarafından, ezber yolu ile günümüze kadar, bir harfi bile değişmeden gelmiştir. Günümüzde de binlerce hâfız vasıtası ile tâ kıyamete kadar aynı silsile ile, Kur'ân-ı Kerîm nakledilecektir.

Günümüzde yedi yaşındaki çocukların bile mucizevi bir şekilde rahatlıkla ezberledikleri Kur'ân-ı Kerîm'in tamamının, Rasulullah Aleyhisselâm'ın saâdetli devrinde ve ondan sonra

gelen devirlerde, ezber kabiliyyetleri çok yüksek olan sahabe-i kirâm ve islam âlimleri tarafından harfî harfine ezberlenip bir sonraki nesle aktarılmasından daha tabii ne olabilir?

Ve buna paralel olarak, hattatların yani Kur'ân-ı Kerîm'i Hz. Osman'ın (r.a.) Mushafı'nı esas alarak çoğaltan kâtiplerin her asırda binlerce mushaf-ı şerîf istinsah etmesi, el yazısı ile kopyalamasından daha tabii ne olabilir?

Rasûlullah Aleyhisselâm'ın devr-i Saâdetlerinde ve sonraki devirlerde, Kur'ân-ı Kerîm'i yazmak ve ezberlemek dinen teşvik edilmiş, hâfızlık ve hattatlık, toplumun en güzîde iki mesleği haline gelmiş, binlerce insan, hâfız veya hattat olabilmek için, hayatlarını bu iki ilme, Kur'ân-ı Kerîm'i yazma ve ezberleme ilmine adanmışlardır.

5. PEYGAMBERLERE İMÂN

5.1. Kur'ân-ı Kerîm'de Peygamberler (a.s.)

Allahü Teâla, İlk peygamber ve İlk İnsan Hz.Adem (a.s.) ile, Son Peygamber Hz.Muhammed Mustafa (a.s.) arasında her devirde kullarına kendini tanıtmak, bildirmek için pek çok peygamberler, elçiler göndermiştir. Kur'ân-ı Kerîm'de bunların yirmibeşinin ismi zikredilmiştir. Bunlar; Âdem, İdris, Nûh, Hûd, Sâlih, İbrâhîm, Lût, İsmail, İshak, Yakup, Yusuf, Eyyûb, Şuayb, Mûsa, Hârûn, Dâvûd, Süleymân, İlyâs, Elyesa, Zülkifl, Yûnus, Zekerîyyâ, Yahyâ, İsa ve Muhammed Aleyhimussalâtü vesselâmdır. Sonsuz salât ve selâm o seçilmiş, sevilmiş elçilerin üzerine olsun.

Şekil 5a: Kur'ân-ı Kerîm'de Peygamberler (a.s.)

Kur'an-ı Kerim'de Mübarek İsimleri Geçen Peygamberler (as)

- 1-Hz.Adem (as)
- 2-Hz.İdris(as)
- 3-Hz.Nuh(as)
- 4-Hz.Hud(as)
- 5-Hz.Salih(as)
- 6-Hz.İbrahim(as)
- 7-Hz.Lut(as)
- 8-Hz.İsmail(as)

Şekil 5b: Kur'ân-ı Kerîm'de Peygamberler (a.s.)

Kur'an-ı Kerimde Mübarek İsimleri Geçen Peygamberler (as)

- 9-Hz.İshak(as)**
- 10-Hz.Yakup(as)**
- 11-Hz.Yusuf(as)**
- 12-Hz.Eyyub(as)**
- 13-Hz.Şuayb(as)**
- 14-Hz.Musa(as)**
- 15-Hz.Harun(as)**
- 16-Hz.Davut(as)**
- 17-Hz.Süleyman(as)**
- 18-Hz.İlyas(as)**

Şekil 5c: Kur'ân-ı Kerîm'de Peygamberler (a.s.)

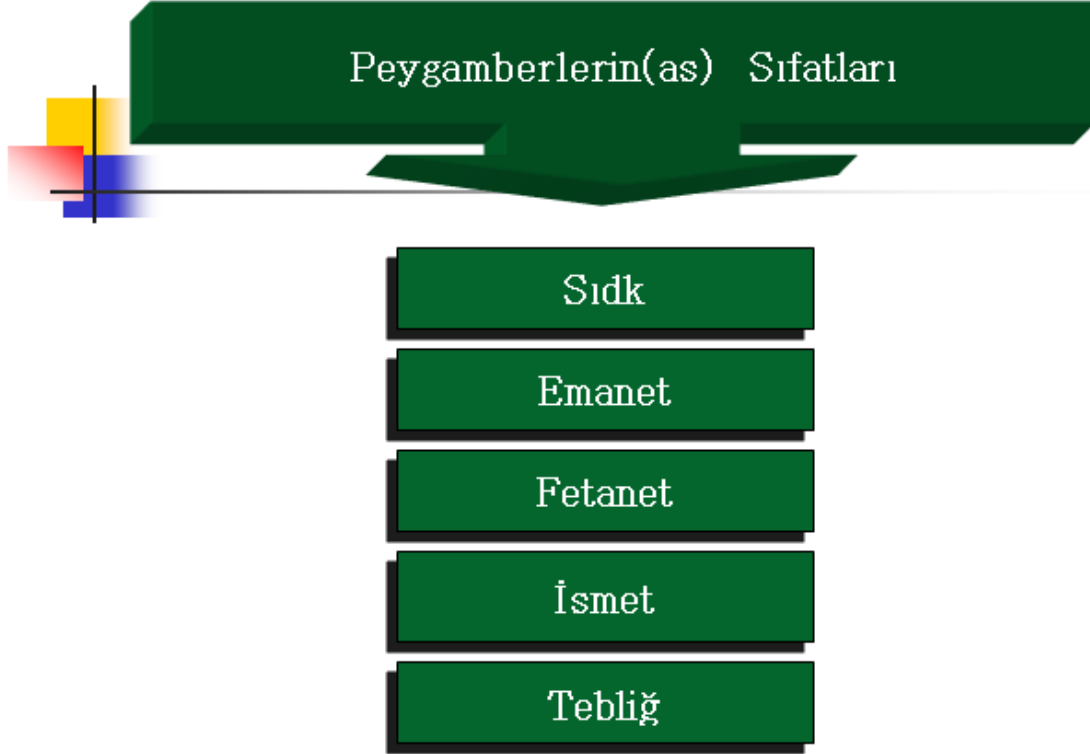
Kur'an-ı Kerimde Mübarek İsimleri Geçen Peygamberler (as)

- 19-Hz.Elyesa(as)**
- 20-Hz.Zülkifl(as)**
- 21-Hz.Yunus(as)**
- 22-Hz.Zekeriyya(as)**
- 23-Hz.Yahya(as)**
- 24-Hz.İsa(as)**
- 25-Hz.Muhammed (as)**

5.2. Peygamberler'in (a.s.) Sıfatları

Peygamberler (a.s.), sıdk, emanet, fetanet, ismet, tebliğ gibi mümtaz vasıfların sahipleridir. Peygamberler, doğru sözlü, emin, yüksek anlayışlı, üstün zekâlı, her türlü günah ve küçük düşürücü işten masumdurlar ve emrolunduklarını eksiksiz tebliğ ederler. Peygamberler (a.s.), kulları, Allah'a (c.c.) götüren vasıtalar, elçilerdir.

Şekil 6: . Peygamberler'in (a.s.) Sıfatları

5.3. Rasûlullah (a.s.) ve Diğer Peygamberler (a.s.)

Peygamberlerin sonuncusu, kendisine mucize olarak Kur'ân-ı Kerîm verilen Hz. Muhammed Mustafa'dır (a.s.). O (a.s.), bütün insanlığa gönderilmiştir. O'nu (a.s.) sevmeyen, o'na (a.s.) inanmayan, o'na (a.s.) ümmet olmadan kurtuluş mümkün değildir.

“Muhammed , Allah'ın Resûlü'dür” (Fetih, 48/29).

“O, Allah'ın elçisi ve peygamberlerin sonuncusudur” (Ahzab, 33/40).

Resim 2: Kubbe-i Hadrâ

O'na (a.s.) ümmet olmak, bu âleme gelmiş olan insan için en büyük şereftir. O'nun (a.s.) peygamber oluşundan sonra, onun risâletini duyduğu halde, o'na (a.s.) tabi olmayan hiç kimse, ebedi azabdan kurtulamayacaktır. O (a.s.), Allah'ın (c.c) sevgilisidir. Habîbullaktır. Kendinden önceki kitapları ve peygamberleri tasdik eden Kur'ân-ı Kerîm gibi, kıyamete kadar herkesin ulaşabileceği bir mucize ile gönderilmiştir. Kâinat, o'nun (a.s.) hürmetine yaratılmıştır. O'nu (a.s.) inkâr, Kur'ân-ı Kerîm'i inkârdır, bütün peygamberleri ve kitapları inkardır. O'na (a.s.) inanmak, bütün peygamberlere ve kitaplara inanmaktır.

Rasûlullah (a.s.), hakiki anlamda İnsan-ı Kâmil'dir. Bütün güzel ahlâk o'nda toplanmıştır.

“Ve sen elbette yüce bir ahlaka sahipsin” (Kalem, 68/4).

O'nun (a.s.) peygamberliğini duyup bildikten sonra, o'na (a.s.) ümmet olmadan Allah'a (c.c.) inandım demek, Allahü Teala tarafından kabul edilmeyen bir imandır. Âhir zamanda Hz. İsa (a.s.) zuhûr edip, o'na (a.s.) ümmet olacaktır. O'nun (a.s.) getirdiği ile hükmedecektir. Hz. İsa (a.s.) gibi Ululazim bir peygamber, o'na (a.s.) ümmet olmaya mecbursa, Hz.İsa'ya (a.s.) tabi olduklarını iddia edenlerin hali nasıl olur? O'na (a.s.) peygamberlik geldikten sonra, Hz İsa da (a.s.) odur, Hz. Musa da (a.s.). Hz.İbrâhîm'i de (a.s.), Hz. İsa'yı da (a.s.), Hz. Musa yı da (a.s.), Hz. Davud'u (a.s.) da, onda (a.s.) aramak gerekir.

Allahü Teâlâ'nın şânı yüce peygamberleri arasında ayrım yoktur. Her gelen peygamber kendinden öncekileri tasdik eder ve kendisine tabi olunulması emredilir.

“Hatırla ki Allah, vaktiyle peygamberlerden şöyle bir söz almıştı. ‘Celâlim hakkı için, size kitap ve hikmetten her ne verilir de sonra elinizdeki kitabı tasdik eden bir peygamber gelirse, ona mutlaka iman edecek ve mutlaka yardımda bulunacaksınız. Buna ikrar verdiniz mi? Ve bunun üzerine benim ağır ahdimi boynunuza aldınız mı?’ buyurmuştu. ‘ikrar verdik’ dediler” (Ali İmran, 3/81).

“Artık bu ikrardan sonra kim yüz dönerse işte onlar fasıkların ta kendileridir” (Âli İmran, 3/82).

“Allah’ın dininden başkasını mı arıyorlar?” (Âli İmran, 3/83).

O’na (a.s.), tabi olmadan, Allah’a (c.c.) kulluk iddiasında bulunmak, mantığa, akla ve sünnetullah’a aykırıdır. Allah’ın (c.c.) âyetlerini inkar etmektir. Eğer böyle olmasaydı, insanlar, Hz. Adem’e (a.s.) indirilen 10 suhufla yetinirdi ve başka bir peygamberin gelmesine gerek kalmazdı. Bu gün İncil’in hükmü ile, Tevrat’ın hükmü ile kulluk yapılabilir demek, Hz. Adem’e (a.s.) inen 10 suhufla, Hz. Şit’e (a.s.) inen 50 suhufla, Hz. İbrâhîm’e (a.s.) inen 10 suhufla da kulluk yapılabilir demek olur ki bu düşünce tarzı, Allahü Teâlâ’ya ve o’nun (c.c.) ululazim peygamberlerine (a.s.) bir bühân olur. Hz. İsa (a.s.), İncil ile gönderildiği zaman nasıl ki kendisinden önce gelen Hz. Musa’ya (a.s.) ve Tevrat’a inananlar, bu defa Hz. İsa’ya (a.s.) inanmak ve o’na (a.s.) verilen İncil ile Allah’a (c.c.) kulluk yapmak ve O’na (a.s.) tabi olmak mecburiyetinde iseler, bunun gibi de Hz. Muhammed (a.s.), ebedi muzice olan Kur’ân-ı Kerîm ile gönderildikten sonra artık o’na (a.s.) uymak, o’nu (a.s.) sevmek, o’na (a.s.) tabi olmak, o’nun (a.s.) sünneti ile, Allah’a (c.c.) kulluk yapmaktan başka çıkış yolu kalmamıştır.

“Siz, Allah’a, Peygamberine ve indirdiğimiz nûra iman edin” (Teğabun, 64/8).

Kur’ân-ı Kerîm’in bir ayetini bile inkar küfre sebep olurken, Kitap ehlini, İslâm’a, Kur’ân’a, Hz. Muhammed Mustafa’ya (a.s.) ittibaya davet eden sayısız âyetleri görmemezlikten gelmek veya inkâr etmek nasıl izah edilebilir?

Resulullah’a (a.s.) ümmet olmak bütün peygamberlere inanmayı ve sevmeyi gerektirir. Kur’ân-ı Kerîm de diğer bütün semavi kitapların içeriğini, cem etmiştir. Bu sebepten Kur’ân-ı Kerîm ile kulluk aynı anda diğer bütün semavi kitaplarla da kulluğu kapsamaktadır.

Kur’ân-ı Kerîm, peygamberler arasında hiçbir fark gözetilmeden hepsini sevmek, onlara ve onlara inen kitaplara iman etmeyi, Resulullah’a (a.s.) tabi olup o’nun (a.s.) öğrettiği şekilde Allah’a (c.c.) kulluk yapmayı emretmekte, aksi halde ebedi azab ile insanları inzar etmektedir. Mâdem ki Müslümanlar, bütün peygamberlere iman etmeye ve onları sevmeye mecburdurlar, Hristiyan ve Yahudilerin, Hz. Muhammed Mustafa’yı (a.s.) ve kendi peygamberlerinden başkasını kabul etmeyişleri ve onlara inanmadan ve onları sevmeden kurtulacaklarını iddia etmeleri nasıl düşünülebilir? Neden kendilerine kitap verilenler bütün peygamberlere (a.s.) iman etmeden kurtuluşa erebiliyorlar da Müslümanlar eremiyorlar? Bütün bunlar en basit mantık kuralları ile bile düşünülse durumun böyle olamayacağı ve olmadığı açıkça anlaşılır. Allah’ın (c.c.) dini tektir ve o da İslâm’dır. İslâm’ı kabul etmeyip de kulluk iddiasında bulunanlar, ümmi bir Peygamberin (a.s.) ebedi mucizesi olan Kur’ân-ı Kerîm’in meydan okumasına karşı durabilmelidirler.

“Sen bundan önce kitap okur değildin. Hala da elinle yazı yazmazsın. Öyle olsaydı Hakkı iptal için gayret edenler şüphelenirlerdi” (Ankebut, 29/48).

“Eğer Kulumuza indirdiğimiz Kur’ân’dan şüphe ediyorsanız, siz de o’nun benzeri bir sure getirin! Allah’tan başka şahitlerinizi de getirin! Eğer samimi iseniz! Bunu yapamazsınız ki asla yapamayacaksınız. O halde kâfirler için hazırlanan ve yakıtı insanlarla taşlar olan ateşten sakının” (Bakara, 2/23-24).

Yapılması gereken, Resulullah’ın (a.s.) tebliğ metodu üzere, hikmetle ve güzel öğütle, tüm insanlığı, Hz.Muhammed Mustafa’ya (a.s.) sevgi yoluna, o’na (a.s.) tabi olmaya, o’nun (a.s.) sünnetine ram olmaya, Kur’ân-ı Kerîm’e dâvet etmek ve böylece bu şekilde kulluk yapmamızı isteyen Hâlık-ı Zülcelâl’imizin hoşnutluğunu kazanmaktır.

“Peygamber, kendisine Rabbinden indirilene (Kur’âna) iman etti. Müminler de iman ettiler. Hepsi Allah’a, meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine inandılar. ‘Biz Allah’ın peygamberlerinden hiçbirinin arasını ayırt etmeyiz dediler” (Bakara, 2/285).

“Ey Peygamber! Biz seni bir şâhid, bir müjdeci, bir uyarıcı olarak gönderdik. Hem Allah’ın izni ile bir davetçi hem de nûr saçan bir kandil..” (Ahzap, 33/45-46).

“O Allahü Teâlâ o’dur ki, Peygamberini hidayet ve Hak Dinle gönderdi. Tâ ki onu bütün dinlere üstün kılsın” (Fetih, 48/28).

“O, bir peygamber gönderdi, Allah’ın yasaklarını açıklıyor, ayetlerini size okuyor ki iman edip yararlı işler yapanları, karanlıklardan aydınlığa çıkarsın” (Talak, 65/11).

Resulullah (a.s.), bütün insanların ve cinlerin peygamberidir. Kullukla mükellef olan hiçbir varlık, dünyanın neresinde olursa olsun, hangi inançlar içinde bulunursa bulunsun, o’nun (a.s.) tebliğinin dışında değildir. Herkesin o’na (a.s.) ümmet olmak, o’na (as) tabi olmak ve o’nu (a.s.) sevmek zorunluluğu vardır. Dünya ve ahirette insanlığın kurtuluşunun ve mutluluğunun tek yolu, o’nu (a.s.) sevmek ve o’na (a.s.) tabi olmaktan geçer.

Kur’ân-ı Kerîm, Ehl-i Kitabı (Yahudi ve Hristiyanları), pek çok âyet-i celîle’de Resulullah’a (a.s.) inanmaya, ona tabi olmaya çağırmakta, aksi halde kurtuluşlarının mümkün olmadığını ilan etmektedir.

“Deki! Biz, Allah’a ve bize indirilene (Kur’ân’a) iman ettik. İbrahim’e, İsmail’e, İshak’a, Yakub’a ve oğullarına indirilene de, Musa’ya ve diğer peygamberlere Rablerinden verilenlere de inandık. Onların hiçbirinin arasında fark gözetmeyiz. Biz, o Allah’a, boyun eğen müslümanlarız. Her kim İslam’dan başka bir din ararsa bilsin ki o din, kendisinden asla kabul edilmeyecektir. Ahirette de o kimse zarar çekenlerden olacaktır. Kendilerine apaçık deliller gelmişken ve Peygamberin hak olduğuna şahadet etmişlerken imanlarının arkasından küfre sapan bir kavmi, Allah nasıl hidayete erdirir. Allah, zalimler gürühuna hidayet vermez. Bu gibilerin cezası, Allah’ın, meleklerin ve bütün insanların laneti onların üzerine olmaktadır. Onlar orada ebedi kalacaklardır. Kendilerinden azab hafifletilmeyecek, mühlet de verilmeyecektir. Ancak bundan sonra tevbe edip hallerini düzeltenler başka. Zira Allah çok bağışlayıcı ve çok esirgeyicidir” (Ali İmran, 3/84-89).

“Allah’ı ve peygamberlerini inkâr ederek kafir olan, bir de, Allah ile peygamberlerinin arasını ayırmak isteyen (Bunlardan kimine inanırız, kimini inkar ederiz diyen) ve böylece arada bir yol tutmaya yeltenen kimseler yok mu? İşte onlar gerçek kâfirlerin ta kendileridir. Biz de kâfirler için aşağılayıcı bir azab hazırlamışızdır” (Nisa, 4/150-151)

“Bir de ‘Yahudi ve Hristiyan olun ki hidayet bulasınız’ dediler. Sen de deki; ‘hayır biz hak yol üzere bulunan İbrahim dinindeyiz. O hiçbir zaman müşriklerden olmadı. Ey müminler, siz şöyle deyin! ‘Biz Allah’a, bize indirilene, İbrahim’e, İsmail’e, İshak’a ve Yakub’a ve Yakub’un torunlarına indirilenlere, Musa ve İsa’ya verilen kitaplara ve bütün peygamberlere Rableri tarafından verilene iman ettik. Onların hiçbirini diğerinden ayırt etmeyiz.’ Şayet sizin iman ettiğiniz gibi iman ederlerse muhakkak doğru yolu bulurlar” (Bakara, 2/135-137).

“Ehl-i Kitaptan ve müşriklerden küfredenler, kendilerine açık bir hüccet (peygamber) gelinceye kadar (bulundukları dinden) ayrılacak değillerdi. Bu hüccet, Allah’tan bir peygamberdir ki tertemiz birtakım sayfeler okur. O sahypelerde dosdoğru hükümler vardır. Böyle iken ehli kitaptan olanlar ancak kendilerine o hüccet geldikten sonra tefrikaya düştüler. Hiç şüphe yok ki ehli kitaptan küfredenlerle müşrikler ebedi kalmak üzere cehennemde olacaklardır. İşte bütün mahlûkatın en kötüsü bunlardır. Hiç şüphe yok ki iman edip yararlı işler görenler de bütün mahlûkatın en hayırlısıdır” (Beyyine, 98/1-7).

“Ey Ehli kitap! Bilip dururken niçin Hakkı batıla karıştırıyor ve Hakkı gizliyorsunuz?” (Âli İmran, 3/71).

Hiz. İsa’ya (a.s.) indirilen tahrif olunmayan gerçek İncil’de, Rasûlullah’ın (a.s.) geleceği müjdelennmiştir.

“Meryem oğlu İsa da ‘ey İsrail oğulları! Ben size Allah’ın elçisiyim. Benden önce gelen Tevrat’ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmed adında bir peygamberi müjdeleyici olarak geldim’ demişti. Fakat İsa’nın müjdelediği elçi apaçık delillerle gelince ‘Bu apaçık bir büyüdür’ dediler” (Saf, 61/6).

“Onlar ki yanlarındaki Tevrat ve İncil’de yazılı buldukları, o elçiye, o ümmi Peygambere uyarlar. O’na inanan, o’nu destekleyerek saygı gösteren, o’na yardım eden ve onunla beraber indirilen Nûra uyanlar.. İşte kurtuluşa erenler bunlardır” (Âraf, 7/157).

“Ey kitap ehli! Elçilerimizin arası kesildiği ve bir boşluk meydana geldiği sırada size, Elçimiz (Muhammed a.s.) geldi. Ve gerçekleri açıklıyor ki yarın kıyamette ‘bize ne bir müjdeci ve ne de uyarıcı gelmedi’ demeyesiniz. İşte gerçekten size cennet müjdecisi ve cehennem habercisi gelmiştir. Allah her şeyde kadirdir” (Maide, 5/19).

“Ey Kitap Ehli! Gerçeği görüp bildiğiniz halde niçin inananları Allah yolundan çevirmeye çalışıyorsunuz “ (Ali İmran, 3/99).

“Yoksa siz, İbrahim, İsmail, Yakup ve torunları Yahudi veya Hristiyanlar mı diyorsunuz. Siz mi daha iyi bileceksiniz yoksa Allah mı?’ diye sor” (Bakara, 2/140).

“İbrahim ne yahudi idi ne Hristiyan! Lakin o dosdoğru Müslümandı. O müşriklerden değildi. Gerçekten İbrahim’e, insanların en yakını, zamanında ona tabi olanlarla şu peygamber ve ona iman edenlerdir. Allah, müminlerin yardımcısıdır. Ehl-i Kitaptan bir taife sizi şaşırtmayı diledi. Ama onlar ancak kendilerini şaşırtırlar da farkında bile olamazlar. Ey ehli kitap (İncil ve Tevrat’ta Peygamberin vasfını) görüp dururken niçin Allah’ın ayetlerini inkâr ediyorsunuz” (Âli İmran, 3/67-70).

“Dinlerine tabi olmadıkça senden ne Yahudi ne de Hristiyanlar asla razı olmazlar. De ki; ‘gerçek yol ancak Allahın yoludur’ ” (Bakara, 2/120).

“Onlar ki ellerindeki Tevrat ve İncil’de (ismini) yazılı buldukları o Ümmi Peygambere, o Resûl’e tabi olurlar, o (peygamber), kendilerine iyiliği emreder, fenalıkları yasaklar, onlara temiz şeyleri helal, murdar olanları haram kılar. Sırtlarından ağır yüklerini ve bağlı zincirlerini indirir, atar. İşte ona iman edenler ona tazimde bulunanlar, kendisine yardım edenler ve onunla indirilen nura tabi olanlar yok mu? Murada erenler bunlardır. De ki; ‘ey insanlar! Ben sizin hepinize gönderilmiş, Allah’ın bir peygamberiyim. O Allah ki göklerle yerin mülkü onundur. Ondan başka hiçbir ilâh yoktur. Hem diriltir, hem öldürür. Onun için gelin Allah’a ve o’nun Ümmi Nebisi olan Resûlü’ne iman edin. O, Allah’a ve o’nun kelimelerine iman getirendir. O’na, tabi olun ki hidayete eresiniz” (Araf, 7/157-158).

“Şüphesiz ki ehli kitaptan Allah’a, size indirilene (Kur’âna) ve kendilerine indirilene (Tevrat ve İncil’e) iman edenler vardır. Onlar Allah’a boyun eğler. Onun ayetlerini birkaç paraya satmazlar. İşte bunların Rableri katında mükâfatları vardır” (Ali İmran, 3/199).

“Kendilerine kitap verdiğimiz kimseler Peygamberi kendi oğullarını bildikleri gibi bilirler. Kendilerine yazık edenler var ya işte onlar iman etmezler” (Enam, 6/20).

“Ey önceki (peygamberlere ve kitaplara) iman edenler! Allah’tan korkun, ve Resulüne iman edin ki sizlere rahmetinden iki nasib versin ve size bir nur bahş eylesin ki onunla yürüyesiniz hem de sizi mağfîret buyursun” (Hadid, 57/28).

“Ey Ehl-i Kitap! (İncil ve Tevrat’ta) Peygamberin vasfını görüp dururken niçin Allah’ın âyetlerini inkar ediyorsunuz” (Âli İmran, 3/70).

“Eğer ehli kitap iman edip Allah’tan korksalardı, kendilerini naim cennetlerine koyardık” (Mâide, 5/65).

“Kendilerine Kitap verdiklerimiz, o’nu (Muhammed a.s.), oğullarını tanıdıkları gibi tanırlar. Böyle iken onlardan bir fırka bile bile hakkı gizlerler” (Bakara, 2/146).

“Ehl-i Kitaptan birçokları sizi, imanınızdan sonra küfre döndürmek isterler. Kendilerine Hak zahir olduktan sonra bunu içlerindeki hasedden dolayı yaparlar” (Bakara, 2/109).

“De ki ey Ehl-i Kitap! Niçin iman edenleri Allah’ın yolundan çeviriyorsunuz. Görüp durduğunuz halde niçin onun eğriliğini istiyorsunuz. Ama Allah yaptıklarınızdan gafîl değildir” (Âli İmrân, 3/99).

“Ey iman edenler! Eğer siz Ehl-i Kitaptan bir fırkaya uyarsanız, sizi imanınızdan sonra çevirip kâfir yaparlar” (Âli İmrân, 3/100).

“Ne Ehl-i Kitaptan olan kâfir ne de müşrikler, size Rabbinizden hiçbir hayır indirilmesini istemez ” (Bakara, 2/105).

Resulullah (a.s.) bir asra, bir beldeye, bir kavme değil, bütün insanlara gönderilmiştir.

“Nitekim size içinizden bir peygamber gönderdik. O, size ayetlerimizi okuyor. Sizi şirkten temizliyor. Size Kitabı ve hikmeti öğretiyor. Size bilmediğiniz şeyleri öğretiyor” (Bakara, 2/151).

“Şüphe yok ki biz seni müjdeci ve bir azab habercisi olarak Hak (Kur’ân-ı Kerîm) ile gönderdik. Sen cehennemliklerden mesul değilsin” (Bakara, 2/119).

“Her kim Allah’a, meleklerine, peygamberlerine, Cebrail’e ve Mikail’e düşman olursa bilsin ki Allah, bütün kâfirlerin düşmanıdır” (Bakara, 2/98).

“Ey Habibim! Biz seni bütün insanlara bir müjdeci ve bir uyarıcı Peygamber olarak gönderdik. Lâkin insanların çoğu bilmezler” (Sebe, 34/28).

“Ey İnsanlar! Size Rabbinizden bir burhan (Hz. Muhammed a.s.) geldi ve size apaçık bir nur (Kur’ân-ı Kerîm) indirdik” (Nisa, 4/174).

“Ya Muhammed, de ki: ‘Ey İnsanlar! Doğrusu ben, Allah’ın hepiniz için gönderdiği peygamberiyim” (Araf, 7/158).

“Aslında onlar seni yalanlamıyorlar fakat o zalimler açıktan açığa Allah’ın âyetlerini inkar ediyorlar” (Enam, 6/33).

“Şüphesiz sen apaçık bir Hak üzeresin” (Neml, 27/79).

“Ve biz seni ancak âlemlere rahmet olarak göndermişizdir” (Enbiya-21/107).

“O hevâdan söylemiyor. Söylediği şey bildirilen bir vahiyden başka bir şey değildir” (Necm, 53/3-4).

“Habibim biz dileysek her beldeye bir uyarıcı gönderirdik (Yani seni bütün beldelere gönderdik)” (Furkan, 25/51).

“Sen ancak bizim âyetlerimize iman edenlere iştirirsin. Müslümanlar başka değil ancak onlardır” (Neml, 27/81).

“Nasıl küfredebilirsiniz ki! Size Allah’ın ayetleri okunmakta ve içinizde Resulu bulunmaktadır. Kim Allah’ın dinine sımsıkı tutunursa, o muhakkak doğru bir yola ulaştırılır” (Âli İmran, 3/101).

“Dinini her dinin üstüne çıkarmak için Peygamberini hidayet ve Hak Dinle gönderen o’dur. İsterse müşrikler hoşlanmasınlar” (Saf, 61/9).

“İslâm’a çağrıldığı halde Allah’a karşı yalan uyduran kimseden daha zalim kim olabilir. Allah zalim bir kavme hidayet etmez” (Saf, 61/7).

“Allah, levh-i mahfuzda şöyle yazmıştır. ‘Mutlaka hem ben galip geleceğim hem de peygamberlerim’” (Mücadele, 58/21).

“Mü’minler ancak o kimselerdir ki Allah ve peygamberine iman ederler” (Nur, 24/62).

“Ey insanlar! Peygamber, size Rabbinizden Hak ile geldi. Hakkınızda hayır olmak için hemen o’na iman edin” (Nisa, 4/170).

“Gerçekten biz seni bir şahid bir müjdeci bir uyarıcı olarak gönderdik ki sizler Allah’a ve Peygamberine iman edesiniz, ona yardım ve ona tazimde bulunasınız, akşam sabah onu tesbih edesiniz” (Fetih, 48/8-9).

“Kim Allah’a ve Peygamberine iman etmezse bilsin ki biz kâfirler için çılgın bir ateş hazırladık” (Fetih, 48/13).

“Allah’a ve peygamberlerine iman edenler yok mu? Onlar Rableri katında çok doğru olanlar ve şahidlerdir. Onların hem sevapları hem nurları vardır. Küfredip ayetlerimizi yalanlayanlar var ya, onlar da cehennemliklerdir” (Hadid, 57/19).

“Müminler ancak o kimselerdir ki Allah’a ve Peygamberine iman ettikten sonra şüpheye düşmemişlerdir” (Hücurat, 49/15).

5.4. Rasûlullah’a (a.s.) Uymanın Zarûreti

Kurtuluş için o’na (a.s.) sadece inandım demek de yeterli değildir. O’na (a.s.) itaat etmek, o’nun (a.s.) sünneti üzere hayatı idame ettirmek zarureti vardır. İman edenlerin, o’na (a.s.) tabi olması, isyan etmemesi, o’nu (a.s.) herşeyden, kendi nefsinden dahi çok sevmesi emri ilahidir. O (a.s.) canlı, müşahhas Kur’ân’dır. Kur’ân’ı anlamak ve yaşamak ancak o’na (a.s.) uymakla o’nun (a.s.) sünnetine râm olmakla mümkündür. Akıl şunu zaruretle kabul eder ki, Allahü Teâlâ’nın âyeti celîlelerdeki asıl maksadını ondan (a.s.) daha güzel, hiç kimse anlayamaz. Kur’ân’ı tefsir etmeye ondan (a.s.) daha yetkili kimse yoktur. İşte o’nun (a.s.), hareket ve tavırları, sözleri, sükutu, konuşması, Kur’ânı Kerîm’in müşahhas, canlı yaşantısıdır. Allahü Teâlâ’nın hoşnutluğu, o’na (a.s.) uymakta, o’nun (a.s.) sünnetini yaşamakta saklıdır. O’na (a.s.) itaat, Allah’a (c.c.) itaattir. O’na (a.s.) isyan, Allah’a (c.c.), âsi olmaktır.

“Biz her peygamberi ancak Allah’ın izniyle itaat edilsin diye gönderdik” (Nisa, 4/64).

“Ey İman edenler! Allah’a ve Resulüne itaat edin” (Enfal, 8/20).

“Peygamber, size ne getirdi ise onu alın. Size ne yasak ettiyse ondan sakının” (Haşr, 59/7).

“Eğer gerçek müminler iseniz, Allaha ve Resulüne itaat edin” (Enfal, 8/1).

“De ki, ‘Eğer Allah’ı seviyorsanız hemen bana uyun ki Allah da sizi sevsin’” (Âli İmran, 3/31).

“De ki, ‘Allah ve Peygamberine itaat edin. Eğer yüz çevirirlerse iyi bilsinler ki, Allah kâfirleri sevmez’” (Âli İmran, 3/32).

“Kim Peygamber’e itaat ederse Allah’a taat etmiş olur” (Nisa, 4/80).

“Kim Allah’a ve Peygamber’e isyan ederse ve hududu aşarsa onu dahi ateşe sokar” (Nisa, 4/14).

“Ey iman edenler! Allah’a itaat edin, Peygambere de itaat edin ve amellerinizi boşa çıkarmayın” (Muhammed, 47/33).

“De ki, ‘Benim işim ancak Allah’tan ve gönderdiklerinden bir tebliğdir. Kim de Allah’a ve Peygamberine isyan ederse ona muhakkak cehennem ateşi vardır’” (Cin, 72/23).

“Her kim Allah’a ve Peygamberine itaat eder, Allah’tan korkar, ondan sakınırsa işte böyleleri de murada ereceklerin tam kendileridir” (Nur, 24/52).

“Deki Allah’a itaat edin, Peygamber’e itaat edin” (Nur, 24/54).

“Kim Allah’a ve Peygamberine itaat ederse Allah, onu altından ırmaklar akan cennetlere koyar. Kim de yüz çevirirse onu acıklı bir azabla azablandırırız” (Fetih, 48/17).

“Allah ve Peygamberi bir işte hüküm verdiği zaman erkek kadın hiçbir mümin için kendi işlerinde seçme hakkı olamaz. Kim Allah’a ve Peygamberine isyan ederse muhakkak açıktan açığa sapıklık etmiş olur” (Ahzab, 33/36).

“Allah’a itaat edin, Peygambere de itaat edin. Eğer yüz çevirerseniz bilin ki peygamberimize düşen sadece açık bir tebliğdir” (Teğabun, 64/12).

“Allah’a ve Peygamberine muhalefet ettiler. Kim Allah’a muhalefette bulunursa bilsin ki Allah, şiddetli azap sahibidir” (Haşr, 59/4).

“Allah’a ve Peygamberine muhalefet edenler var ya, onlar en alçaklar arasındadır” (Mücadele, 58/20).

“Allah’a ve Peygamberine yardım edenler, işte onlar sâdıkların ta kendileridir” (Haşr, 59/8).

“Peygamber, müminlere kendi nefislerinden evladır” (Ahzab- 33/6).

Sahîh-i Müslim’de, İslam Dîni’nin en temel inanç prensibi, şu hadîs-i şerifle ifâde buyrulur.

Muhammed'in canı, (kudret) elinde olan Zât'a yemin olsun ki; bu ümmetten Yahudi veya Hristiyan herhangi bir kimse beni duyar da, sonra benimle gönderilen dine inanmadan ölürse, mutlaka cehennem ashâbından olur! (Sahîh-i Müslim, Kitâbu'l-İmân, Hadîs-i Şerîf No: 240, Sayfa No: 134)

Rasûlullah (a.s.) Kur’ân-ı Kerîm’in âyeti celîlelerini tefsir etmeye, detayları ile îzah etmeye, onların uygulamasını insanlara göstermeye, Allahu Teâlâ tarafından yetkili kılınan tek zât-ı şeriftir. O’ndan (a.s.) daha mükemmel bir şekilde, âyet-i celîleleri kimse anlayamaz, anlatamaz ve uygulayıp yaşayamaz. Sahabe-yi kirâm (r.a.), âyet-i celîlelerin tefsîrini ve uygulamasını o’ndan (a.s.) öğrenmiş, öğrendiklerini de kendilerinden sonra gelen tâbiîne öğretmişlerdir. Âyet-i celîlelere anlam verme, onlarda Allahu Teâlâ’nın neyi murad ettiğini anlama ve anlatma yânî Kur’ân-ı Kerîm’i tefsir etme ilmi bu şekilde doğmuştur. Hangi tefsîr âlimi olursa olsun, âyet-i celîlelere, Rasûlullah’ın (a.s.) getirdiği tefsîri bırakıp da, kendi anlayışına ve Arap dili ve edebiyatına olan vukûfiyyetine müsteniden tefsîr yapma yetkisine sâhip değildir. Kur’ân-ı Kerîm’in bütün âyet-i kerîmelerine ve husûsen, Bakara Sûre-yi Celîlesi 62. Âyet-i kerîmesine de bu perspektiften bakıp, Kur’ân-ı Kerîm’in ve sünnet-i seniyyenin bütünlüğünü dikkate alarak tefsîr etmek gerekir. Ehl-i sünnet ulemâsının tâkip ettiği yol budur. Aksi halde, herkesin Arap dili ve edebiyâtına olan vukûfiyyeti nispetince, milyonlarca farklı yorum ve tefsir ortaya çıkar ki, bu durumda, ortada İslâmın inanç prensipleri, ibâdet ve muâmelât prensipleri, daha açıkçası İslâm Dîni diye bir şey kalmaz. Her Arapça bilen, Kur’ân-ı Kerîm’e kendi mantığı ve hayâl gücü çerçevesinde vereceği mânâyâ göre milyonlarca farklı yorum milyonlarca farklı din anlayışı ortaya çıkar. Böyle methodsuz, usûlsüz bir ilim anlayışının olamayacağı çok açıktır.

Bu Hadis-i Şerifte, ister Yahudi ister Hristiyan olsun İslâm Dîni’ne inanmadan ölenin cehennemlik olduğu çok açıkça belirtilmiştir. Bir dîne inanmak demek, onun getirdiği her şeyi kabullenmek demektir. Daha açık bir ifâde ile, Kur’ân-ı Kerîm’in ve Kur’ân-ı Kerîm’i bize açıklayan, âyet-i celîleleri tefsîr edip onları detayları ile izah etme yetkisine sâhip tek kişi olan Rasûlullah’ın (a.s) emir ve yasaklarını bilâ istisnâ kabul edip İslâm Dîni’ne girmek demektir. Hadis-i Şerifte geçen, *benimle gönderilen dîn* sözünden maksadın *İslâm Dîni* olduğu izahtan vârestedir.

Resim 3:

٢٤٠ - (١٥٣) حَدَّثَنِي يُونُسُ بْنُ عَبْدِ الْأَعْلَى . أَخْبَرَنَا ابْنُ وَهْبٍ . قَالَ : وَأَخْبَرَنِي عَمْرُو ؛ أَنَّ
أَبَا يُونُسَ حَدَّثَهُ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ : أَنَّهُ قَالَ « وَالَّذِي نَفْسُ مُحَمَّدٍ بِيَدِهِ ! لَا يَسْمَعُنِي
أَحَدٌ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ يَهُودِيٌّ وَلَا نَصْرَانِي ، ثُمَّ يَمُوتُ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ ، إِلَّا كَانَ مِنْ
أَصْحَابِ النَّارِ » .

Sahihü Müslim
İmâm Ebu'l-Hüseyn Müslim bin El-Haccâc el-Kuşeyrî en-Nisâbüni
Beyrut: Dâru'l-Kütübü'l-İlmîyye, 1991.
(Neşr: Muhammed Fuâd Abdülbâkî)

Bölüm: Kitâbu'l-İmân s: 134, hadis-i şerif no: 240

Büyük müctehid İmam Gazali ise, *İtikadda Orta yol* adlı eserinde, İslâmın ehl-i kitaba bakış açısını şöyle dile getirmiştir.

Kesinliği sabit olan bir esas da şudur ki, Rasûlullah'ı (a.s.) yalanlayan kimse kâfirdir. Yâni öldükten sonra ebedi olarak Cehennemde kalacaktır. Şu kadar var ki, yalanlama birkaç türlüdür.

Birincisi, Yahudilerin, Hristiyanların ve bütün Mecusilerin, Putperestlerin ve benzerlerinin yalanlamasıdır. Bunların kâfir olduğu Kur'an- ı Kerim'de âyet-i celilelerle sabit olduğu gibi, ümmet de bu konuda icma etmiştir. Asıl olan işte budur.

İkincisi, âlemin Yaraticısını, nübüvveti ve Rasûlullah'ı (a.s.) tasdik etmekle beraber, şer'i hükümlere aykırı düşen birtakım inançlara sahip olan insanlardır. Bunlara göre Peygamber haklıdır; söylediği sözlerden ancak insanların salâhını, iyiliğini kasetmiştir; fakat insanlara gerçeğin anlatılması ve onların da bunu anlaması güçlüğü, hattâ imkânsızlığından dolayı hakikati açıklamaya kadir olamamıştır. İşte bu inanca sahip olanlar filozoflardır. Bunlar da kesin olarak kâfirdir. (Gazali, el-İktisad fi'l-İtikad, s: 303-304)

Resim 4:

والأصل المقطوع به : أن كلَّ من كَذَّبَ محمداً صلى الله عليه وسلم . .
فهو كافر^(١) ؛ أي : مخلَّدٌ في النار بعد الموت ، ومستباحُ الدم والمال في
الحياة . . . إلى جملة الأحكام ، إلا أنَّ التَّكْذِيبَ على مراتب :
الرتبة الأولى : تكذيبُ اليهود والنصارى وأهل الملل كلِّهم من المجوسِ

وعبدِ الأوثان وغيرهم ؛ فتكفيرُهم منصوِّصٌ عليه في الكتاب ، ومجمَعٌ عليه
بين الأمة ، وهو الأصلُ وما عداه كالملاحق به .

الرتبة الثانية : تكذيبُ البراهمة المنكرين لأصل النبوات ، والدهرية
المنكرين لصانع العالم ، وهذا ملحقٌ بالمتنصوص بطريق الأولى ؛ لأن
هؤلاء كذبوه وكذبوا غيره من الأنبياء ؛ أعني : البراهمة ، فكانوا بالتكفير
أولئ من النصارى واليهود ، والدهرية أولئ بالتكفير من البراهمة ؛ لأنهم
أضافوا إلى تكذيب الأنبياء إنكارَ المرسلِ جلَّت قدرته ، ومن ضرورته إنكارُ
النبوة ، ويلتحقُ بهذه الرتبة كلُّ من قال قولاً لا يُثَبِّتُ النبوةَ في أصلها ، أو
نبوةَ نبيِّنا محمدٍ صلى الله عليه وسلم على الخصوص إلا بعد بطلانِ قوله .

Evet, İsa (a.s.) gökten yere inecek, lâkin Resûlullah'ın (a.s) şeriatına tabi olacak. Zira İsa'nın (a.s.) şeriatı nesh edilmiştir. İsa'ya (a.s.) vahiy gelmeyecek, (yeni ve aslî) hükümler de koyamayacaktır. O sadece Resûlullah'ın (a.s.) halîfesi olacaktır. En doğru olan görüşe göre, İsa (a.s.) halka namaz kıldırarak, onlara imam olacaktır. (Şerhu'l-Akâidi'n-Nesefiyyeti Allâme Sa'dü'd-Dîn et-Teftâzânî Kahire, 1987 : s.88)

Resim 5:

غان قيل : قد روى في الحديث نزول «عيسى» — عليه السلام —
بعده • قلنا : نعم • لكنه يتابع محمدا عليه السلام ، لأن شريعته (١) قد
نسخت ، فلا يكون إليه وحى ، ولا نصب أحكام ، بل يكون خليفة
رسول الله عليه السلام • ثم الأصح أنه يصلى بالناس ويؤمهم ،
ويقتدى به «المهدي» لأنه أفضل ، غمامته أولى •

Şerhu'l-Akâidi'n-Nesefiyyeti
Allâme Sa'dü'd-Dîn et-Teftâzânî
Kahire, 1987, s. 88

Îsâ'nın (a.s.) nüzûlu, Sahîh-i Müslim'de şu hadîs-i şerifle bildirilmiştir:

İnsanlar namaz kılarken, Meryem oğlu Îsâ (a.s.) nüzûl eder ve onlara imam olur. (Sahîhi- Müslim, Kitâbu'l-Fiten, hadis no: 34)

Resim 6:

(٩) باب في فتح فسطاطية، وخرج الرجال، ونزل عيسى ابن مريم
٣٤ — (٢٨٩٧) حدثني زهير بن حرب. حدثنا مولى بن منصور. حدثنا سائمان بن بلال. حدثنا
سهميل عن أبيه، عن أبي هريرة؛ أن رسول الله ﷺ قال « لا تقوم الساعة حتى ينزل الروم بالأنعام،
أو بدابة (١) ». فيخرج إليهم جيش من المدينة. من خيار أهل الأرض يومئذ. فإذا تصافوا قالت
الروم: خلوا بيننا وبين الذين سبوا (٢) منا فقاتلهم. فيقول المسلمون: لا. والله! لا نخلى بينكم
وبين إخواننا. فيقاتلونهم. فينهزم ثلث لا يتوب الله عليهم أبدا (٣). ويقتل ثلثهم، أفضل الشهداء
عند الله. ويفتح الثلث. لا يفتنون أبدا. فيفتحون فسطاطية. فينمأهم يقتسمون الغنائم،
قد علقوا سيوفهم بالزيتون، إذ صاح فيهم الشيطان: إن المسيح قد خلفكم في أهليكم. فيخرجون.
وذلك باطل. فإذا جاؤا الشام خرج. فينمأهم يمدون لإقتال، يسوون الصفوف، إذا قيمت الصلاة.
فينزل عيسى ابن مريم (ﷺ). فأمهم. فإذا رآه عدو الله، ذاب كما يدوب الملح في الماء. فلو تركه
لأنذاب حتى يهلك. ولكن يقتله الله بيده. فيريهم دمه في حربته •

Müsned'de şu hadis-i şerifler nakledilir:

Ehl-i Kitap'tan bir şey sormayın. Onlar sapık olduklarından sizi doğruya iletemezler. Bu durumda siz ya batılı doğrulayacaksınız ya da gerçeği yalanlayacaksınız. Allah'a yemin ederim ki şayet Mûsa aranızda sağ olsaydı bana uymaktan başka bir şey yapamazdı.

(Ahmed b. Hanbel, Müsned Cüz: 22, S: 468, Hadis-i Serif No: 14631)

Muhammed'in canı (kudret) elinde olan Allah'a yemin ederim ki, eğer Mûsa sizin aranızda ortaya çıkıvermiş olsaydı ve siz de beni bırakıp ona uysaydınız, doğru yoldan sapmış olurdunuz. Sizler ümmetlerden benim hissemsiniz. Ben de peygamberlerden sizin hissensiniz.

(Ahmed b. Hanbel, Müsned Cüz: 25, S: 198, Hadis-i Serif No: 15864)

Resim 7 Müsned'de Nakledilen Hadis-i Serifler

١٤٦٣١- حدثنا يونسٌ وغيرُهُ، قالوا: حدثنا حَمَّادٌ -يعني ابنُ زيدٍ-
حدثنا مُجَالِدٌ، عن عامِرِ الشَّعْبِيِّ

عن جابرِ بنِ عبدِالله قال: قال رسولُ الله ﷺ: «لا تَسْأَلُوا
أَهْلَ الْكِتَابِ عن شيءٍ، فَإِنَّهُمْ لَنْ يَهْدُوكُمْ وَقَدْ ضَلُّوا، فَإِنَّكُمْ إِمَّا
أَنْ تُصَدِّقُوا بِبَاطِلٍ، أَوْ تُكَذِّبُوا بِحَقٍّ، فَإِنَّهُ لَوْ كَانَ مُوسَى حَيًّا بَيْنَ
أَظْهَرِكُمْ، مَا حَلَّ لَهُ إِلَّا أَنْ يَتَّبِعَنِي» .

Ahmed Bin Hanbel, Müsned 22. Cüz. (Müsned-i Câbir Bin Abdullah (r.a.)

Hadis-i Şerif No: 14631, Sayfa No: 468

حديث عبد الله بن ثابت

١٥٨٦٤- حدثنا عبدُ الرزاق، قال: أخبرنا^(١) سفيان، عن جابر، عن
الشَّعْبِيِّ

عن عبد الله بن ثابت قال: جاء عمرُ بنُ الخطابِ إلى النبي
ﷺ، فقال: يا رسول الله، إني مررتُ بأخٍ لي من قُرَيْظَةَ، فَكَتَبَ
لي جوامعَ من التَّورَةِ، أَلَا أَعْرِضُهَا عَلَيْكَ؟ قال: فتغير وجهُ
رسولِ الله ﷺ. قال عبدُ الله: فقلتُ له: أَلَا تَرَى ما بوجهِ رسولِ
الله ﷺ؟ فقال عمر: رضينا بالله ربًّا، وبالإسلام دينًا، وبمحمد
ﷺ رسولًا. قال: فَسَرَّيَ عن النبي ﷺ^(٢) ثم قال: «وَالَّذِي نَفْسِي
بِيَدِهِ لَوْ أَصْبَحَ فِيكُمْ مُوسَى، ثُمَّ اتَّبَعْتُمُوهُ وَتَرَكْتُمُونِي لَضَلَلْتُمْ،
إِنَّكُمْ حَظِي مِنَ الْأَمَمِ، وَأَنَا حَظُّكُمْ مِنَ النَّبِيِّينَ»^(٣).

Ahmed Bin Hanbel, Müsned 25. Cüz, Abdullah b. Sâbit (r.a.) Hadis-i Şerifi

Hadis-i Şerif No: 15864 Sayfa No: 198

Ahmed b. Hanbel Müsned (1-50 Cüz), Beyrut, Al-Resalah Publishers, 1999

6. ÂHİRET GÜNÜNE İMÂN

6.1. Âhiret Günü

Âhiret Gününe iman da îmânın şartlarındandır. Kur'ânı Kerîmde pek çok âyet-i celîlede âhiret gününe iman, Allah'a (c.c.) îmân ile beraber zikredilmiştir. Âhiret gününe iman her şeyin başıdır. O güne, kıyametin vuku bulacağına, öldükten sonra dirilmenin vâki olacağına, Mizana, Sırata, Havzı Kevser'e, Cennete, Cehenneme, Cennette Cemalullah'ı müşâhedeye, Cennet veya Cehennem'de ebedî hayatın varlığına inanan insan, Allah'a (c.c.), Peygamberlerine (a.s.), kitaplarına inanmak zorunda kalır ve kendisini ebedî mutluluğa eriştirecek yolu arar, bulur. Dünyâsı ve âhireti mâmur olur.

Ölümle birlikte insan, geri dönüşü kesinlikle mümkün olmayan ebedi yolculuğuna çıkacak, Resulullah'ın (a.s.) mübârek ifadeleri ile, kabir, insana 'ya cennet bahçelerinden bir bahçe ya da cehennem çukurlarından bir çukur' olacaktır. Sonra da haşr günü diriltilip huzur-ı ilâhîye çıkarılacaktır.

“Sizi Allah yarattı. Sonra da sizi o öldürecektir (Nahl, 16/70).

“Orada, ilk ölümden başka ölüm tadmazlar” (Duhan, 44/56).

“Firavun ailesini azabın en kötüsü kuşattı. Sabah ve akşam onlar, ateşe arzedilirler. Kıyamet koptuğu gün de, Firavun ailesini azabın en şiddetlisine sokarız” (Mü'min, 40/45-46).

“Nihâyet o müşriklerin birine ölüm geldiği zaman, 'Ey Rabbim! Beni dünyaya döndür. Tâ ki o zâyî ettiğim ömürde yararlı işler göreyim.' Hayır! Bu sadece onun söylediği boş bir kelimedir. Önlerinde ise tâ diriltilecekleri güne kadar bir perde vardır.” (Mü'minûn, 23/99-100).

“Allah, sizi yaratan, sonra rızkınızı veren, sonra sizi öldürüp sonra diriltecek olandır” (Rûm, 30/40).

“Sizden birinize ölüm gelipte 'Ey Rabbim! Beni yakın bir zaman kadar geciktirsen de, sadaka versem, sâlihlerden olsam..' demezden önce size verdiğimiz rızıklardan harcayın” (Münâfikûn, 63/10-11).

“Sur'a üfürülür. Bir de bakarsın ki, kabirlerinden kalkıyorlar. Rablerine akın ediyorlar. 'Kim kaldırdı bizi uyuduğumuz yerden, işte Allah'ın va'di bu imiş. O peygamberler doğru söylemiş' derler” (Yâsîn, 36/31).

Cennet ve Cehennem hayatı ebedîdir. Mü'minler cennette, kâfirler de cehennemde ebedî kalacaklardır.

“Onlar, Cennetliktir. Cennette devamlı kalacaklardır” (Bakara, 2/82).

“Onlar, Cehennemliktir. Orada devamlı kalacaklardır” (Ali İmran, 3/116).

Âyet-i celîlelerde murâd edilen mânâda Allah’a ve ahiret gününe inanmak, ancak ve ancak, Rasûlullah’a (a.s.) uymak, İslâm’a girmek ve Kur’ân-ı Kerîm’in emirlerini yerine getirmekle olur. Aksi halde herkesin kendine göre bir ilah telakkisi, bir ahiret telakkisi oluşur ki, o zaman, eğer Allahu Teâlâ bundan razı olsa idi, son peygamberin gelmesine, Kur’ân-ı Kerîm’in nüzûlüne ihtiyaç kalmazdı.

İtikadda mezheb imamımız olan İmam Maturîdî, ehl-i kitabın (Yahudi ve Hristiyanların) İslâm’a göre konumlarını gayet geniş bir şekilde, âyet-i celîleler ışığında izah etmiştir. Maturîdî ve onun gibi büyük müctehid âlimler, bu konuda bütün ilmî malûmâtı ortaya koymuş, Müslümânın nasıl bir inanç taşımasını çok net bir şekilde açıklamış, asırlar boyu bütün Müslümanlar, en büyük âlimin en büyük velisine kadar hep bu inanç esaslarına sadık kalmış, bu inanç esaslarının dışına çıkmayı dinden çıkmak olarak kabul etmiş oldukları halde, günümüzde, imanın en temel esaslarından olan, ehl-i kitabın İslama göre durumu konusunda, adı geçen müctehid alimlerin ilmî kapasiteleri ile hiçbir şekilde kıyası mümkün olmayan kişilerin, o müctehidlere ve yüzlerce âyet-i celîleye ters düşen fikirler beyan etmesi ve mü’min topluluklarını iman zafiyetine düşürmesi ne ile izah edilebilir? Böyle büyük bir vebâli kim ve ne cüretle üstlenebilir? Çünkü imanda yanlışlığın telafisi olmaz. Ebedi saadetin tek kriteri imandır. Ebedi hüsrânın tek kriteri ise küfürdür.

İmam Mâtürîdî, *Te’vîlât ve Kitâbü’t-Tevhîd* adlı eserlerin muhtelif bölümlerinde, ehl-i kitabın İslama göre durumunu, çok detaylı bir şekle ele almış, bütün yönleri ile incelemiş bu konuda başkasına söz bırakmayacak ilmi derinliğini ortaya koymuştur.

İmam Maturidî yine; *“İbrâhim bunu kendi oğullarına da vasiyet etti, Ya’kub da öyle: “Oğullarım! Allah sizin için bu dini seçti. Siz de ancak Müslümanlar olarak ölün” dedi”* (Bakara, 2/132), âyet-i celîlesini delil alarak, ayette geçen dinden kastedilen ve Allah katında yegâne dinin İslâm Dini olduğunu, Yahudilerin ve Hristiyanların kendilerine seçtikleri dinler olmadığını belirtir. (Maturidi, *Te’vîlât-I*, s: 250-251)

Yanlış tefsir edilen âyet-i celileyi, İmam Maturidî, birkaç cihetle ele alıp tefsirini yapmış, bu âyet-i celîlenin ehl-i kitaba cennet kapılarını açmadığını pek çok yönden izah etmiştir. O’nun bu konuda çok değişik bir izahı da vardır: İmam Mâtürîdî, bu âyet-i celîlede takdim ve te’hirin mümkün olduğunu belirterek, bu durumda âyet-i celîlenin manasının, *“Yahudilerden, Hristiyanlardan ve Sâbiîlerden her kim müminler gibi Allah’a ve âhiret gününe inanır ve salih amel işlerse elbette onlar için Rableri katında mükâfatları vardır. Onlara korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir”* şeklinde olacaktır demektir. Bu manaya göre, kurtuluşa ermek için âyet-i celîlede şart koşulan şey, Yahudi, Hristiyan ve Sâbiîlerin imanı değil, Müslümanların imanıdır. (Maturidi, *Te’vîlât-I*, s: 145-147)

İmam Maturidî ayrıca, İslâm Dini dışındaki dinlerin biribirinden farklı olsalar da inkâr etmede hepsinin tek bir dini temsil ettiklerini söylemekte ve Ehl-i kitap ve diğer din mensuplarının hepsinin yolları ve mezhepleri farklı olsa da küfre düşmede tek milleti temsil ettiklerini ifade etmektedir. (Maturidi, *Te’vîlât-IV*, s: 249)

6.2. Ahiret Gününe İnanmanın Şartları

Bir insanın ‘ben âhiret gününe inandım’ diyebilmesi için, hangi şartları taşıması gerektiği, âyet-i celîlelerde îzâh buyrulmuştur.

“Bir şey hakkında çekiştiğiniz zaman, eğer Allah’a ve âhiret gününe inanıyorsanız, hemen onu Allah’a ve Peygamberine döndürün” (Nisa, 4/59).

“Allah’a ve âhiret gününe iman eden hiçbir insan bulamazsın ki Allah’a ve Peygamberine, muhalefet edenlerle sevişsin” (Mücadele, 58/22).

“Andolsun ki Resûlullah’da sizin için, Allah’ı ve ahiret gününü ummakta olanlar için, Allah’ı çok ananlar için güzel bir imtisâl nümûnesi vardır” (Ahzâb, 33/21).

“O takvâ sahipleri ki gaybı tasdik ederler, namazı dosdoğru kılarlar ve onlara verdiğimiz nimetlerden Allah yolunda sarf ederler, sana indirilen kitaba da, senden önce indirilenlere de inanırlar. Âhirete de kesin olarak ancak onlar inanırlar” (Bakara, 2/2-4).

Bu âyetin tefsirinde, ‘bu vasıfta olmayanların ahiret hakkında bazı kanaatleri bulunsa da yakın olarak inançları yoktur’ buyruluyor.

“Onlar ki zekâtı vermezler, hem onlar âhireti de inkar edenlerin ta kendileridir” (Fussilet, 41/7).

“O zâlimler ki Allah’ın yolundan men ederler ve onu eğiltmek isterler. Onlar âhireti de inkâr eder” (Hud, 11/19).

“Sen onları doğru yola dâvet ediyorsun. Âhirete iman etmeyenler, muhakkak doğru yoldan meyledip delâlette kalanlardır” (Mü’minûn, 23/73-74).

“İşte bu da bizim indirdiğimiz bir kitap, mübârek, feyizli ve kendinden önceki kitapları tasdik edicidir. Âhirete iman edenler o’na da inanırlar. Hem onlar namazlarına da devam ederler” (Enam, 6/92).

“Sen Kur’ân’ı okuduğun vakit, biz seninle âhirete inanmayanlar arasına görünmez bir perde çekeriz. Ve kalblerinin üzerine onu anlamasınlar diye örtü de geçiririz” (İsra, 17/45-46).

Bütün bu âyet-i celîlelerden sonra, onların ışığında, ehl-i kitâbı zoraki cennete sokmak için, tefsiri saptırılarak kullanılan şu âyet-i celîleye yeniden göz atalım.

“Îmân edenler, Yâhudiler, Hristiyanlar ve sâbilerden kim Allah’a ve âhiret gününe iman eder, sâlih amel işlerse elbette onlar için Rableri katında mükâfatları vardır. Onlara korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir” (Bakara, 2/62).

Burada Allahu Teâlâ’ya inanmaktan murad, Kur’ân-ı Kerîmin vasıflandırdığı şekilde inanmaktır. Yoksa Ehl-i Kitab’ın Allahu Teâlâ’ya karşı inancının şirk şeklinde olduğunu, yukarıda geçen pek çok âyet-i celîle vurgulamaktadır. Âhiret gününe gerçek iman ise, Kur’ân-ı Kerîmde pek çok âyet-i celîlede buyrulduğu gibi, Kur’ân-ı Kerîme ve İslâm dinine göre yaşamakla gerçekleşir. Yoksa, Kur’ân-ı Kerîm’le uyuşmayan bir âhiret inancının, Allahu Teâlâ katında hiçbir önemi yoktur. Salih amel işlemek ise, Kur’ân-ı Kerîm’de emredilen amelleri işlemektir. Son ilâhî kitap olan Kur’ân-ı Kerîm’de pek çok âyet-i celîlede, salih amellerin neler olduğu açık bir şekilde tarif edilmiştir. Yani, Allahu Teala’ya inanmak da, ahiret gününe inanmak da, salih amel işlemek de tamamen, Kuran-ı Kerîm’de belirtilen esaslarla mümkündür, İslâm’a girmekle mümkündür.

7. KADERE İMÂN

Kadere İman, imanın şartlarındandır. Allahü Teala kullarına kuvvet, kudret, irâde vermiştir. İstediklerini işlerler, Allahü Teâlâ da onları yaratır. O'nun (c.c.) âdeti öyledir ki insan bir işi yapmak isteyince, O da (c.c.), o işi yaratır. Bu iş, insanın kasdı ile, ihtiyârı ile meydana geldiği için, mesûliyeti de, sevabı da insana ait olur. O'nun (c.c.) ezeli ilmi ile bilip takdir etmesi, kulların düşünce sahasının dışındadır. Kullar iyiye ve hayra iradelerini kullanmakla mesuldür. Hayır ve şer ve her şey o'nun (c.c.) bilmesi, dilemesi, yaratması, kazası ve kaderiyedir. Hayrı, razı olduğu, sevdiği halde yaratır. Şerri, razı olmadığı, sevmediği halde yaratır.

“Biz her şeyi bir kaderle yarattık” (Kamer, 54/49).

“Allah her şeyi yarattı da ona bir kader tayin etti” (Furkân, 25/2).

“Allah kullarının küfrüne razı olmaz” (Zümer, 39/7).

“Şüphesiz Allah kâfirleri sevmez” (Âli İmrân, 3/32).

“Şüphesiz Allah zâlimleri sevmez” (Âli İmrân, 3/57).

“Allah, kendinden korkanları sever” (Âli İmrân, 3/76).

“Allah, iyilik yapanları sever” (Âli İmrân, 3/134).

“Allah, her şeyin yaratıcısıdır” (Zümer, 39/62).

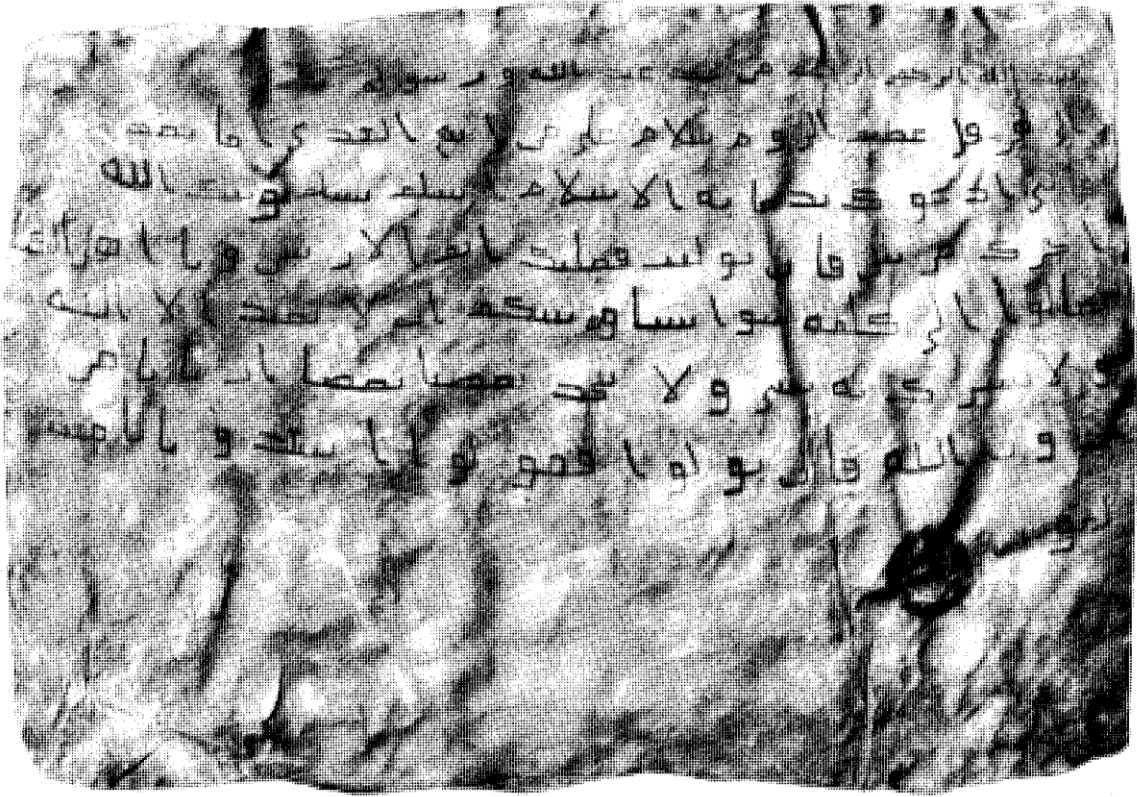
8- RASÛLULLAH'IN (A.S.) MEKTÛPLARI

Rasûlullah Aleyhisselam, o devrin ileri gelenlerine, İslâm'a dâvet mektupları göndermiştir.

Resulullah (a.s.), Bizans İmparatoru Heraklius'a gönderdiği mektupta;

"Seni tam bir İslam dâveti ile İslam'a çağırıyorum. İslam'a gir, sonunda emniyet ve selamet içinde olursun. Ve Allah sana iki defa sevap verecektir. Şâyet bundan kaçınacak olursan emrinin altındakilerin günâhı da senin üzerinde toplanacaktır" (Hamîdullah, 1407: 108),

Resim 8: Heraklius'a Mektûp

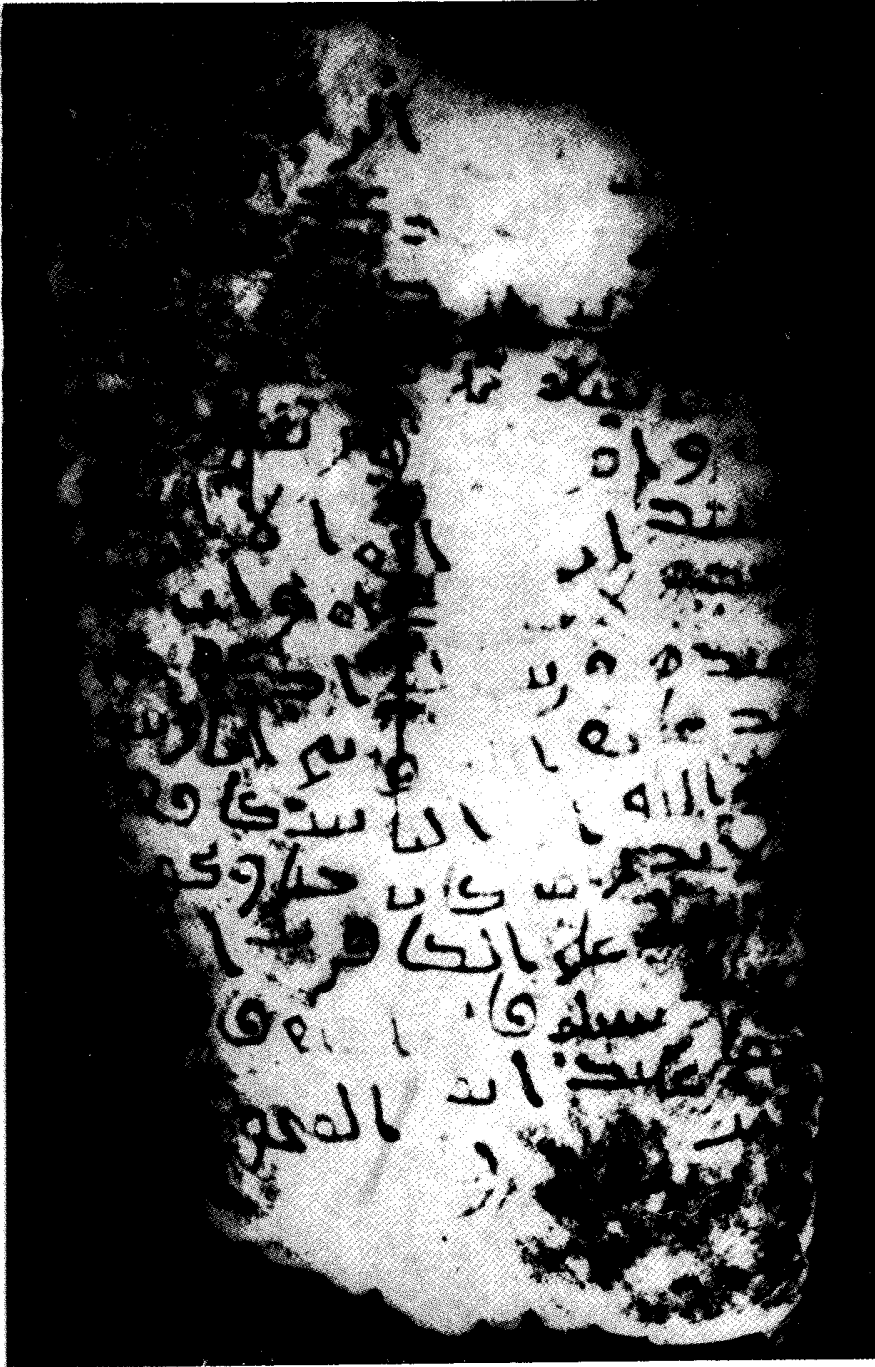

Heraklius'a Mektûp

İran Kistrâsı'na gönderdiği mektupta;

"Ben kim olursa olsun, can taşıyan herkese belli bir tehlikeyi haber verip bunları uyandırmak ve inanmayanlar üzerinde Allah'ın sözünü gerçekleştirmek için istisnâsız bütün insanlara gönderilmiş bir Allah Resûluyüm. O halde sen İslâm'a gir! Sonunda emniyet ve selâmet içinde olursun" (Hamîdullah, 1407: 141),

Resim 9: Kistrâ'ya Mektûp

Kistrâ'ya Mektup

Mısır Kralı Mukavkıs'a gönderdiği mektupta;

"Seni tam bir İslâm daveti ile İslâm'a çağırıyorum. İslâm'a gir, sonunda emniyet ve selamet içinde olursun" (Hamîdullah, 1407: 137).

Resim 10 : Mukavkıs'a Mektûp

Mukavkıs'a Mektup

9. SONUÇ

Resûlullah (a.s.), en son Peygamberdir. Bütün Peygamberlerin özüdür. O'nun (a.s.) dîni, bütün dinleri içine almıştır. Diğer Peygamberleri sevenler, arzu edenler ancak ve ancak o'nun (a.s.) kapısından girmelidirler. Başka kapı ve yol yoktur. Hz. İsa da (a.s.) odur, Hz. Mûsa da (a.s.)... O'nu (a.s.), sevmeden, o'na (a.s.), itâat etmeden, tabi olmadan, Hz. İsa'yı (a.s.), Hz. Musa'yı (a.s.) seviyorum demek gerçekdışı bir iddiadır, hayâldir, vehimdir. Allah'ın (c.c.) dini tektir. İslâm, o son peygamberle kemâle ermiştir. Allah'ın (c.c.) râzı olduğu, seçtiği din, o'nun (a.s.) tebliğidir. Kur'ân-ı Kerîm hiçbir kimseyi ayırmadan, bütün insanları, o'nun (a.s.) tebliğine davet etmektedir. Putperesti de, Mecûsisi de, kendilerine kitap verilen Yahudiler ve Hristiyanlar da dâhil olmak üzere herkes için tek bir yol göstermektedir.

Hz. Muhammed Mustafa'ya (a.s.) tabi olmak, o'nu (a.s.) herşeyden çok sevmek, Kur'ân-ı Kerîm'in emrettiği şekilde kulluk yapmak...

“Her kim İslâm'dan başka bir din ararsa bilsin ki o din kendisinden asla kabul edilmeyecektir. Âhirette de o kimse, zarar çekenlerden olacaktır” (Ali İmran, 3/85).

"Din hususunda, Yahudiler ve Hristiyanlar seninle mücadele ederlerse de ki, 'ben bana tabi olanlarla birlikte kendimi Allah'a teslim etmişimdir. Kitap verilenlere ve arabin müşriklerine de ki, 'siz İslâm'ı kabul ettiniz mi?' Eğer Müslümân olurlarsa, dalâletten çıkmış, hidâyete ermişlerdir. Eğer İslâm'dan yüz çevirirlerse sana gereken ancak risâleti tebliğdir. Allah, kullarının tasdik ve tekzibini görücüdür" (Ali İmran, 3/20)

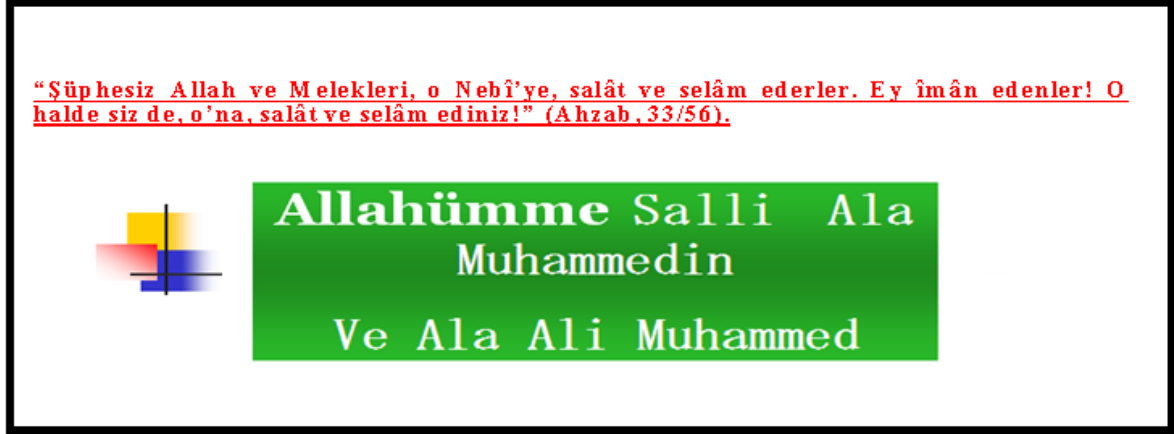
O'nun (a.s.), mûcizesi olan Kur'ânı Kerîm, kıyâmete kadar, insanları, o'na (a.s.), itâat etmeye, o'nu (a s) herşeyden çok sevmeye çağıracaktır.

Rasûlullah (a.s.), devrinin hükümdarlarına gönderdiği dâvet mektuplarında, onları hiçbir farklı yoruma ihtiyaç bırakmayacak şekilde, İslâm'a dâvet etmiş, kurtuluşlarının ancak ve ancak İslâm'a girmekle mümkün olacağını belirtmiştir. Onlara, sizin felsefeniz de, sizin dîniniz de sizi kurtuluşa erdirebilir dememiştir.

"Rabbinin yoluna, hikmetle ve güzel öğütle davet et, onlarla en güzel şekilde mücâdele yap!" (Nahl, 16/125), emr-i celîli gereğince, Rasûlullah (a.s.), İslâmı, bütün insanlığa tebliğ etmiş, onları Allahu Teâlâ indinde tek makbûl din olan İslâm'a dâvet etmiştir.

İslâm'a çağıran kişinin durumu, ateşe düşen bir insanı kurtarmaya çalışan birisinin durumu gibidir. Ateşte yanan bir insana, yanmak da güzeldir, siz yanmaya devam edin demek ne kadar mantıksız ve insafsız bir davranış tarzı ise, İslâm dîni dışında bir yol tutana da, senin gittiğin yol da güzeldir, bu yolla da kurtuluşa erip cennete gidebilirsin demek o kadar mantıksız ve insafsız bir davranıştır. Çünkü ortada Kur'ân-ı Kerîm gibi hiç kimsenin itiraz edemeyeceği bir hakikat vardır. Ve o hakikatin her âyet-i kerîmesi, ahîrette kurtuluşun ve cennete girmenin, Rasûlullah'a (a.s.) uymaya, o'nu her şeyden çok sevmeye müstenid olduğunu beyân etmektedir. Ve her âyet-i kerîme'nin özünde, kâinatın yaratılış sebebi olan şu güzel kelimenin mânâsı mevcûddur:

Lâilâhe illellah, Muhammeddürresûlullah

Resim 11 : Rasûlullah'a (a.s.) Salât Ve Selâm**KAYNAKLAR**

Danışmend, İ. H. (1978). *Garb İlminin Kur'an-ı Kerim Hayranlığı*. İstanbul: Dergâh Yay.
Davutoğlu, A. (1988). *Kur'anı Kerim Meâli*, İstanbul: Çile Yay.
Hamîdullah, M. (1407). *Mecmûatü'l-Vesâiki's-Siyasiyyet li'L-Ahdi'n-Nebî ve'l-Hilâfeti'r-Râşîdîn*, Beyrut: Dâru'n-Nefâis.

İmam Ahmed b. Hanbel (1991), *Müsned* (1-50 Cüz), Beyrût: Al-Resalah Publishers

İmâm Ebu'l-Hüseyn Müslim bin El-Haccâc el-Kuşeyrî en-Nîsâbûrî (1991) *Sahîhu Müslim*
Beyrut: Dâru'l-Kütübi'l-İlmiyye.

İmam Gazali (t.y.) *el-Iktisâd fi'l-Itikâd*, Dâru'l-Minhâc

İmam Mâtürîdî, (t.y.) *Kitâbü't-Tevhîd* Beyrut: Dâru Sader

İmam Mâtürîdî, (2005), *Te'vîlâtü'l-Kur'ân*[1-18], İstanbul: Dâru'l-Mîzân

Nesefî, Ö. (t.y.). *Metnü'l-Akaid*, İstanbul: Salah Bilici Yay.

Ramazan Efendi (t.y.). *Haşiyeli Şerhi Akaid* İstanbul: Salah Bilici Yay.

Taftazani, S. (t.y.). *Şerhul Akaid* İstanbul: Matbaa-i Âmire

Taftazani, S. 1287 *Şerhu'l-Akâidi'n-Nesefiyyeti* Kahire .